Yilmaz ERDOGAN

?

hijyenik asklar

Denemeler

(scan by vahset)

Yayin notu: Yilmaz Erdogan, Aktüel dergisinde Gürbüz Vural imzasiyla "Yavrunu Bilinçlendir Bayan" basligi altinda uzun bir süre yazilar yazdi. Bu kitaptaki yazilarin bir kismi bu yazilar ile Vatan gazetesinde yayimlanan yazilardan olus maktadir. Bazilari ise ilk kez yayimlanmaktadir.

hikayeden bir merhaba yazisi2

ekmek, kola, soda ve gazete için...3

geyik muhabbetinin kökleri5

hijyenik asklar7

kendini dolandirmak.8

o geceler... o sabahlar...10

iyi, kötü, salak...11

hos geldiniz.12

kurtarilan.13

iyi yalnizliklar15

sizi taniyabilir miyiz?.17

Yilmaz ERDOGAN

?

hijyenik asklar

Denemeler

(scan by vahset)

Yayin notu: Yilmaz Erdogan, Aktüel dergisinde Gürbüz Vural imzasiyla “Yavrunu Bilinçlendir Bayan”

basligi altinda uzun bir süre yazilar yazdi. Bu kitaptaki yazilarin bir kismi bu yazilar ile Vatan gazetesinde yayimlanan yazilardan olus maktadir. Bazilari ise ilk kez yayimlanmaktadir.

hikayeden bir merhaba yazisi2

ekmek, kola, soda ve gazete için...3

geyik muhabbetinin kökleri5

hijyenik asklar7

kendini dolandirmak.8

o geceler... o sabahlar...10

iyi, kötü, salak...11

hos geldiniz.12

kurtarilan.13

iyi yalnizliklar15

sizi taniyabilir miyiz?.17

bahçemdeki erik agaci19

kirilgan.20

benim zavalli harflerim..22

selahattin dedemin adiydi23

dogum günü 17 agustos.25

demir somyanin altindan.26

alinyazisinin kesfi27

devrimler, karsi devrimler,31

hikayeden bir merhaba yazisi

Siz bu satirlari okudugunuz sirada, ben çoktan ilk yazimi yazmis ve pürüzsüz bir heyecan içinde, yazinin yarattigi etkileri merak ediyor olacagim. Acaba okunmus muydu? Daha da önemlisi begenilmis miydi?

Yoksa su anda ben, ilk paragrafta okur tarafindan terkedilmis öksüz cümlelerin gariban yazari miydim?

Bu yaziyi okurken baska seyler düsünen okurlarla, hiçbir sey düsünmeden satirlar üzerinde düsüncesiz bir göz gezintisi yapan okurlarin toplamini, ülkedeki okuma yazma bilenlerin sayisina böldügümüzde sonuç

kaç olacakti? Su son yazdigim cümleyi ögelerineayirabilecek kaç babayigit vardi ülkemizde? Acaba su anda ben daha önce okunmus bir yaziyi yeniden yazmis olabilir miydim? (Ne dediniz bilmiyorum ama öyle demeyin. böyle bir felaket her an her yazarin basina ge1ebilir.) Açik söyleyeyim; heyecanliyim.

Dolayli anlatayim; heyecanli oldugumu söylersem yalan söylemis olmam dersem, yalan söylemis olmam..

Aslinda bu kadar heyecanlanmaya gerek yok. Yazarsin klasik bir merhaba yazisi olur biter. Ama benim bu tür yazilarla ilgili sorunlarim var. Mesela söyle bir giris düsünelim: Merhaba sevgili okurlar... Bundan böyle sizlerle her hafta bu sayfalarda bulusacagiz Ve ben size kale mim döndügünce fikirlerimi, deneyim ve gözlemlerimi aktaracagim. Bazen benim fikirlerim sizi dönüstürecek, bazen sizlerden gelen tepkiler beni sekillendirecek. Umarim bu fikir alisverisi ülkemizin fikir hayatina bir katki Saglar.. vs.. vs.. vs..'

Oldu mu yani simdi? Bu giris paragrafini maddeler halinde inceleyelim: 1) "Merhaba sevgili okurlar…" Bu tümüyle sahte bir giris cümlesi. Daha yeni tanisiyoruz, nereden çikti bu sevgililik filan. Zeka sorunlu televizyon sunuculari gibi yaparak "sevgili" sözcügünü çöpe dönüstürmenin manasi var mi?

2 Merhaba yazisinin ikinci cümlesi su: "Bundan böyle sizlerle her hafta bu sayfalarda bulusacagiz..."

Bak simdi? Ne bulusmasi? En geç kaçta orada ola cagiz? Kaça kadar bekleyecegiz? Yakinlara bir yere gehp cepten adres tarih mi alacagiz? Bulusacakmisiz!..

Türkçe de en sik taciz edilen sözcüklerden biri de 'bulusma" dir Radyoda bulusuruz, ekran basinda bulusuruz, yeniden bulusmak dilegiyle ayriliriz... Buna ek bir siklik daha var Bundan böyle SIZLERLE

bulusacagiz. Sizler ne demek? Siz zaten çogul bir ifadeyken "sizler" ne oluyor? Sizler sizden daha mi çok yani? Kusura bakmayin bizler' böyle saçma sapan sorunlara kafa yoran küçük bir grubuz. Hiç üzülmeyin SIZLER BIZLER den daha kalabaliksiniz. Biz biziz, BIZLER bile degiliz!

3) "Umarim bu fikir alisverisi ülkemizin fikir haya tina bir katki Saglar..."

Saglamaz!.. Çünkü bu sözü edilen alisveris meselesi tartismaya açik.. Bir kere böyle bir alisveris olacak mi? Belki de siz bu yazinin bulundugu sayfalara geldiginizde, tuvaletteki isiniz bitecek ve dergi klozetin yaninda bulunan eski sayilarin arasindaki yerini alacak ve sizden sonra gelecek olan müsterisini beklemeye koyulacak. Gayet iyi biliyorum ki siz de benim gibi, tuvalete biraz da kültürel ihtiyacinin gidermek için gidiyorsunuz. Gerçi son dönemde saganak halinde üretilen hafta sonu ekleri bütün tuvaletleri kusatip ülkenin entelektüel hayatina agir bir darbe indirdi ama yine de hiç yoktan iyidir. Çünkü okunacak bir seyin olmadigi tuvaletlerde kitap kurtlarinin çektigi eziyeti ben bilirim. Bu yüzden mesela

ben OMO nun hangi fabrikada ve hangi kimyasal bilesimlerle üretildigini de bilirim. Listelerde yer almasa da en çok okunan yapitlar arasinda deterjan kutulari önemli bir yer tutmaktadir.

Sözün özü “merhaba” yazilarinin genel olarak ana fikri sudur: “Bu yaziyi okumasaniz da olur. Sadece böyle bir yazarin artik bu dergide yazmaya basladigini bilin yeter!’

Öte yandan bana saçma gelen asil konu su. Diyelim ki hiç tanimadiginiz insanlardan olusan hiç

tanimadiginiz bir ortama giriyorsunuz. Konusmaya söyle mi baslarsiniz?

Gruba yeni katilan gerzek- Merhaba.. Ben artik sizin gruba dahil oldum. Bundan böyle isten arta kalan vakitlerde sizlerle bukafede bulusacagim. Yeri geldiginde espri yapacagim, yeri geldiginde de esprilerinize gülecegim. Bazi zaman olacak fikra bile anlatacagim. Ama biliyorsaniz anlatmayayim tabii., O zaman ben fikrayi anlatirim, baktim ki biliyorsunuz bir daha anlatmam... Ayrica anilarini arasinda size aktarmaya deger bulduklarimi hiç unutmamaya çalisacagim. Ve bunlari aktarirken konusmama ‘hiç unutmam” diye baslayacagim. Böylece anilarimin ilginçligi ve hafizam konusunda size güven vermis olacagim..

Böyle bir salagi hangi grup kabul öder ki.. Normal olani, insanin adini söyleyip bos olan sandalyeye oturmasi degil midir?

Kisacasi (Kisacasi mi? Madem kisasini biliyordun iki saattir ne yaziyorsun?) siraladigim nedenlerden dolayi böyle bir merhaba yazisi yazmadim.

Aslina bakarsaniz siz sevgili’ okurlarla nasil bir iliski kuracagimi da bilmiyorum. Kafamda okur - yazar iliskisiyle ilgili soru isaretleri de var çünkü. Okurun kafasinda daginik halde gezinen fikircikleri derleyip toplayan,özneleyen ,tümleçleyen ,yüklemleyen biri midir yazar? Bunu yapabildigi oranda basarili, yapmadigi kadar da aykiri mi sayilir? Yani okur düsündügünü düsünen yazari mi sever? Ama bu durum yazarin varligini gereksiz kilmiyor mu? Siz kendi! içinizde halledin, ben niye yaziyorum? Elbette ülkemiz de aykiri olmakla birlikte basarili sayilan yazarlar da vardir ama onlar da sevimsizdirler. Ben hem sevimli, hem aykiri, hem de basarili olmak istiyorum, ne yapmam lazim?

Okurun tuhaf aliskanliklarindan biri de kimi sözlerin altini çizmektir. Bu durum ise yaziyi daha sonra okuyan kisileri depresyona sokar. Kimse bir yaziyi ‘salak olma, bu cümlelere dikkat et’ seklinde bir uyariyla okumak istemez Bu nedenle alti çizilmeye deger cümleler yazmamaya gayret edecegim.

Iste heyecanli, hafif utangaç, çokça tedirgin bir ‘merhaba yazisinin sonuna geldik. Önümüzdeki hafta bu sayfalarda bulusmak ümidiyle sen ve esen kalin vs. vs. vs...

Neyse...

Hayatin orasinda burasinda gelisigüzel seslendirdigimiz sözler uçucudurlar ama yazinin böyle yetenegi yoktur, yazdiginiz yerde kalir.

Merhaba, ben GÜRBÜZ VURAL..

ekmek, kola, soda ve gazete için...

Bu sabah... Çok erken... Henüz uyanmamisken... Dün gecenin alkol agirligin üstümden atmadan, bir

alkaseltzer tabletinden baska hiç kimseyle görüsmeye ha zir degilken telefonun basinda sinir içinde beklemeye koyuldum. Bakkalin telefonu sürekli mesgul çaliyordu. Bir esnafin telefonu mesgul çalamaz, çalmamali dir. Ama çaliyor iste...

— Alo bakkal Hüseyin mi?.. Kimsin peki? Muttalip mi? Ha Hüseyin'in arkadasisin öyle mi?

Arkadasliginizin derecesi nedir? Yani siparisimi sana söylersem Hüseyin'e iletebilir misin? Direkt görüsebiliyor musun kendisiyle? Ne demek "anlayamadim?' Madem anlayamayacaksin niçin açiyorsun telefonu? Telefon çalinca kaldirip alo' demekle is bitmiyor! Karsi tarafi anlama mecburiyeti var!.. Yaninda dilimizi bilen kimse var mi? Hüseyin nerede peki? Ne zaman gelir Tekel'den.. Yani Hüseyin hiçbir sey söylemeden Tekel'e gidiyor ve yerine hiçbir ise yaramayan bir Muttalip birakiyor öyle mi? Muttalip, sayende telefonumuzu dinleyen arkadaslar açisindan son derece sikici, manasiz bir konusma oldu...

Telefonu kapatmasini biliyorsun degil mi Muttalip? O elindeki ahizeyi aldigin yere koyacaksin... Yap bakayim...

Muttalip telefonu kapatmayi basardi. Artik iki tablet alkaseltzere ihtiyacim vardi.

Çok hizli giyindim. Esofman altina iskarpin giyecek kadar suursuz ve sinirli bir sekilde asansörü çagirdim.

Evet artik kuskum kalmamisti, tümüyle aksilikler üzerine kurulmus, sinir bozarak güldürmeyi deneyen bir komedi filminin içindeydim: Asansör bozuktu. Söyle meye gerek yok, altinci katta oturuyorum. Asansörse zemin katta derin bir sessizlik içinde.

Bu sabah... Çok erken... Henüz uyanmamisken... Önce Muttalip... Ardindan asansör..

Apartmanin kapisindan çikacakken, Kapici Ruhi... Gözlerinde gecikmis bir yakit parasi talebi, bende bozuk yok. Benim için o sirada olay yerinde Kapici Ruhi de yok... Yürüdüm...

Bir sokak ilerdeki bakkala gitmek zorundaydim. Daha önce bir kez gittigim ve bin kez pisman oldugum, çok gereksiz konularla ilgili uzun sohbetlerse Yen geri zekali bakkallayüzyüze geldigimde basima gelecekleri anlamistim ama artik çok geçti. Bes milyonum onun salam kokan ellerindeydi..

Konusma basladi... Daha dogrusu, O, ben bakkala girmeden önce konusmaya baslamisti, ben lafin arasina girdim.

Hayir bakkal, dün gece A Takimini seyretmedim!

Hayir bakkal, Romasiz Perihan'i tanimiyorum!

Hayir bakkal, takim tutmuyorum, hükümeti kurma çalismalariyla ilgilenmiyorum ve "Yalim" acayip bir isim midir hiç düsünmedim... Ben kola, soda, ekmek ve gazete istiyorum.

Hayir bakkal,Tosak bence iyi bir komedyen degil, espri seviyor hepsi bu...

Hayir, Fatih Terim'in her geçen gün neden daha bir asabi oldugunu bilmiyorum.

Sansal Büyüka bu büyük A meselesini abarttigi için mi Arman Hoca diyor, bilmiyorum.

Hayir sayin bakkal kardesim ben, günün yarisini televizyon seyredip diger yarisini da seyrettiklerini diger seyredenlerle konusarak geçiren insanlardan degilim. Ben bu ülkede bir azinlik mensubuyum ve bazi haklarim var. Mesela hiçbir sey konusmadan parasini ödeyerek ekmek, soda, kola ve gazeteye sahip olmak gibi... Lütfen istedigini seyleri...

Hayirhayirhayir ! Beni Sibel Can olayina da karistiramayacaksin! Ayrica adliyeye intikal etmis bir olayla ilgili konusmak dogru olmaz. Belki inanmakta zorlanacaksin ama (tipki Türkçe konusmakta ve sevimli ol makta zorlandigin gibi) Sibel Canin yakalanmasiyla ilgili herhangi bir fikri olmayan insanlar da var...

Tamam belki burada degil ama komsu ülkelerde var. Tut kiBulgarim ve senden kola, soda, ekmek ve gazete istiyorum, sende Bulgarca gazete yoktur.

Hayir bakkal, dün gece A Takimini seyretmedim.

Hayit Hande Ataizi gerçekten o kadar para kazani yor mudur bilmiyorum, daha da güzeli bilmek istemi yorum.. Benim özellikle bu tip durumlarda kullanilmak üzere gelistirdigini ve çocuklugumdan beri özenle sakladigim, nefis, kullanisli rahatlatici bir "BANA NE KARDESIM" adli bir cümlem var. Sayin Ataizi konusunda da o cümleyi kullandim. Istersen sana da bu cümlenin küçük kardesi olan 'SANA NE

KARDESIM" i vereyim, sen de bana kola, soda, ekmek ve gazetemi ver.

Anlasildi... Sürekli konusan bakkala bakip arada birhihi , tabii canim türünden oportünist sesler çikarmak ve içimden yukaridaki satirlari geçirmek ise yarami yor... Konusmaliyim!.. Ben de herkes gibi geyik muhabbetinin kapsama alanina girmeliyim! PEKI BAK KAL KOLLA KENDINI!

- EVET BAKKAL EVET!.. BU SABAH SAAT BESE KADAR A TAKIMI'NI SEYRETTIM..

PROGRAM BITTI AMA UYUMADIM... SAAT SEKIZE KADAR SENIN DÜKKANI AÇMANI BEKLEDIM... ÇÜNKÜ SEYREII'IKLERIMI DER HALSENINLE PAYLASMALIYDIM. BASKA TÜRLÜ UYU YAMAZDIM. EVET HEMEN SUNU BELIRTMELIYIM KI ROMALI PERIHAN

ROMASIZ PERIHAN OLDUGUN DAN BERI, DÜNYA GÖRÜSÜNDEKI GELISIME BAGLI OLARAK VIZYONUNDA BARIZ BIR RAHATLAMA VE KESIF BIR GENISLEME OLDU VE

TABII KI BU DURUM, SIBELCAN OLAYINDAYAPTIGI SOK AÇIKLAMALARLA GÜNDEME GELEN NURIS LAKAPLI KISININ DE DIKKA TINI ÇEKMEKLE BIRLIKTE, PRESTIJ AILESINE KATIL MASINA KESIN GÖZÜYLE BAKILAN JON BENJAMIN

TOSAKIN BU KONUDA SESSIZLIGINI SÜRDÜRMESINE VE KONUYLA ILGILI GÖRÜSLERINE BASVURMAK IÇIN EVINE GIDEN MUHABIRLERE EVDE YOKMUS GIBI DAVRANMASINA, DOGAL OLARAK BUTUN KUSKULARIN FATIH TERIM ÜZERINDE

TOPLANMASINA YOL AÇTI... ÖTE YANDAN SEDA SAYAN, LÖV, LÖVÜN TER CÜMANI VE ADININ AGIZDA GEVELENMESINI ISTE MEYEN BIR YETKILI, HANDE ATAIZININ

“AZ KAZA NANDAN AZ, ÇOK KAZANANDAN BAZEN’ VERGI ALINMASIYLA ILGILI HAZIRLADIGI VERGI TASARISI ÜZERINDE SERT TARTISMALAR YAPTILAR BU ARADA YALIM

EREZ NE YAPIYOR? ESINE HÜKÜMET KURMA ISIYLE UGRASTIGINI VE EVE

BIRAZ GECIKECEGINI SÖYLÜYOR, AMA TELEVIZYONLARIN ANA HABER

BÜLTENLERINDE GÖRÜLÜYOR KI KENDISI DENIZ BAYKAL'LA GAYET LAUBALI BIR

MUHABBET YAPMAKTADIR... HATTA O KADAR LAKAYTTIR KI TOKALASMALARI YIRMI SEKIZ DAKIKA SÜRMÜS, FAKAT GÖRÜSMELERI ON IKI DAKIKAYI BILE

BULMAMISTIR... TABII KI BÜTÜN BU OLAYLARIN DISINDA KALAMAYAN HÜLYA AVSAR BIR KISIM MEDYANIN ETKISIYLE OLACAK, SERVISI KARSILAYAMAMIS VE

DEVLET SA NATÇISI OLAMAMISTIR. YAZAR ISMAIL BESIKÇI CEZA EVINDEDIR AMA GÖNÜL YAZAR DEVLET SANATÇISI OLMUSTUR. FAKAT SAYIN EROL

BÜYÜKBURÇTAN KU ZEY KIBRIS TÜRK CUMHURIYETI DEVLET SANATÇILI GI BILE

ESIRGENMISTIR. NEDEN BIR NURI SESIGÜZELE, BIR BANU ALKANA, BIR SANA YAVRU DEVLET SANATÇILIGI ÖDÜLÜ VERILMESIN TESELLI MAHIYE TINDE? NEDEN?

SORUYORUM BAKKAL NEDEN? PEKI BÜTÜN BUNLAR OLURKEN SAAT SABAHA KARSI ÜÇ SULARINDA EVINE GELEN DEMET SENER EVININ HER ZAMANKI YERININ

IKI BLOK ÖTESINDE OLDUGUNU FARKEDIYOR. BU DURUMU KOMSULARINDAN

GIZLE MEK ISTIYOR AMA OLAY YERINDEN TESADÜFEN GEÇMEKTE OLAN SAMDAN

MUHABIRINE YAKALANIYOR VE BÖYLECE, DEMET SENERLE SEVDA DEMIREL'IN

AYNI KUAFÖRE GIITIKLERI GERÇEGI DE SU YÜZÜNE ÇIKMIS OLUYOR. TAM BU

SIRADA BULGARISTAN'DA BIR ÖN SEVISME SIRASINDA DANYAL LIMAN KIMLI GIYLE YAKALANAN KISININ, ASLINDA PASAPORT KONTROLÜ SIRASINDA DODI EL

FAYED KIMLIGIYLE YAKALANMASI GEREKEN SANSAL BÜYÜKA VE EKIBI OLDUGU

AÇIKLANIYOR. VE SIMDI! BÜTÜN BUNLARIN ISIGINDA BANA... EKMEK.. KOLA...

SODA... VE GAZE TE VERECEK MISIN? SORUYORUM BAKKAL BUNLARI BANA VERECEK MISIIIIIIIIIIIIIIN?..

VE PARAÜSTÜ TABII...

Bu sabah... Çok, erken... Henüz uyanmamisken... Içinde kola, soda, ekmek ve gazete olan bir posetle, Kapici Ruhinin yanindan yakit parasini sanki yillik pesin ödemis bir edaylageçip , alti kat merdiven tirmanarak eve yardim... Artik kahvaltimi hazirlayabilirdim... Tam burada, o tiksindigim cümleyi yazmak zorundayim: FAKAT O DA NE? Posetin içinde ekmek yok! Kola var, soda var, gazete var ama ekmek yok.. Derhal telefona sarildim... (Bir süre birbirimize sarilip agladik.)

— Alo bakkal Hüseyin mi? Kimsin peki? Muttalip mi? Muttalip, sen telefonu kapat, ben biraz aglayacagim...

geyik muhabbetinin kökleri

“Anadolu uygarligin besigidir.. Evet besigidir. Uygarlik orada dogmustur ama korkarim büyümek için baska yere göçmüstür...

Ludvig Bauhaus

Her yerde hep ayni seyler konusuluyordu ve delirmek üzereydim!

Bütün konusmalar, tanismalar, kavgalar, tartismalar, hepsi, hepsi ayniydi... Toplam iki yüz kelime arasinda dönüp duruyordu herkes. Toplumun tüm yükü nü bu zavalli iki yüz kelime tasirken, öte yanda binlerce kelime, ambalaji bile açilmamis vaziyette öylece duruyordu.

Neden hayatimiz sonsuz bir geyik muhabbetine dönüsmüstü?

Neden her yerde, her zaman ayni seyler, ayni konusmalar, ayni kötü espriye ayni salak gülmeler Vardi?

Sanki valilik ortalama bir günü teybe kaydetmis, biz de her gün o kaseti yeniden, yeniden ve yeniden seyrediyorduk! Sabah karsilasmalarimiz ayni... Isyerindeki ilk pogaça yemelerimiz, ilk çayimiz ayni... Her sey, her sey hep ayni... Maç sonrasi muhabbetlerde bile en fazla üç ihtimal vardi...

Ve bu ayriliklari birbirine baglayan, upuzun bir geyikrnuhabbetiydi ..

Toplumumuzun neden bu kadar geyik muhabbeti ne yatkin oldugunu arastirmaya karar verdigimde nelerle karsilasacagimi bilmiyordum. Kendimi sponsoru olmayan belgeselci gibi hissediyordum.

Televizyonda dogru düzgün bir saatte yayinlanip yayinlanmayacagini bile belli degildi. Ama inanmistim.

Geyik muhabbetinin köklerinin Anadolu’da oldugunu hissediyordum ve bu gerçegi ortaya çikarmak için her seyi göze almistim. Ama bu çok masrafli ve mesakkatli bir isti, mutlaka bir sponsor bulmaliydim.

Konuyu görüsmek üzere Türkiye Kiraathaneler Birligi Baskani Saim Köse ile bulusmaya gittigimde, Sayin Köse beni kapida görür görmez okeyden kalkti, baska bir masaya geçtik. Aslinda sigara dumanindan hiçbir sey görünmüyordu, ama seçebildigim kadariyla önümde bir masa vardi ve Sami Bey çok iyi bir insandi. Böylece bu arastirma için Sen Bezik Briç Salonu, Kösk Kiraathanesi ve LimanKafe Bilardo Salonu sponsor oldu. (Burada hemen s belirtmeliyim ki, Liman Kale Bilardo Salonuna yeni alinan masalarda üç bant oynamanin tadini ancak hakiki bir sevismede ya da Kösk Kiraathane sinde içeceginiz hafif bir çayda bulabilirsiniz. Unutmayiniz, parasina oyun oynamak yasaktir.) Bu belgesel çalismamda Sami Bey’in ve daha birçok isimsiz geyikçilerin katkilari vardir.

Tabiatiyla arastim tüm sonuçlarini burada maalesef aktaramayacagim Sadece geyik muhabbetinin tarihçesiyle ilgili çok önemli bir bulgumu, ilk geyik muhabbetinin nerede, ne zaman, kimler tarafindan yapildigini belgeleriyle birlikte sunmakla yetinecegim.

Bu arastirmami hayati boyunca geyik muhabbeti sinirlari disina çikmamis ve bu ugurda milyonlarca sigara tüketmis isimsiz yiginlara adiyorum.

Geyik Muhabbetinin Tarihçesi

1951 yilin mart ve nisan aylari boyunca simdiki Boyabat'in güneyindeki antik adiyla Fontelisus bölge sinde, Alman Arkeolog Ludvig Bauhaus önderliginde ki ekip bir kazi çalismasi yapmisti.

Bu bölge M.O. 721 yilinda yogun bir nüfusa sahipti ve tahil ürünlerinin toz haline getirilmesi isiyle ugrasan yöre insani -kesin olmamakla birlikte Mrikyalilar asla siyah renkte bir sey giymezdi. Zira siyah giysiler hizla un lekeleriyle kaplanirdi ve Mrikyali bunu Bugday Tanrisi Firrin'in lanetine yorarlardi.

Arkeolog Bauhaus dönemin çok ünlü müze müdürlerinin bile dikkatini çekmis, hatta bazilariyla yakin dostluk kurmus basarili bir bilim adamiydi. Örnegin New York Metropolitan Müzesi Müdürü Charles Overlock ile hemen her hafta sonu bulusup golf oynadigi ve yenilenin hesabi yüklendigi, arkeoloji çevrelerince bilinen bir gerçektir

Bauhaus ve ekibi nisan ayinin yirmi dördüncü günü bir magarada, resimli bir duvar yazisi bulduklarin da hayretlerini gizleyecek yer bulamamisti. Magaranin duvarina çizilen iki insan, bir masa basinda oturmus SiKALIN (biraya benzer, arpamaltidan yapilan bir içecek) içmekteydi. (Bu hiyeroglif su anda Berlin Sehir Müzesinin bodrum katinda kalorifer dairesinin girisinde durmaktadir.) Burada önemli olan ve kazi heyetini hayrete düsüren , resimden çok resmin altindaki yaziydi. Çünkü bu yazi sadece resmedilen iki insanin ve muhtemel bir de resmi yapan kisinin bildigi sifreli bir dille yazilmisti.

Ludvig Bauhaus bundan sonraki hayatini iste bu yaziyi desifre etmeye adadi. Bauhaus bu kazi çalismasindan yirmi gün sonra hayata gözlerini yumdu ve hayat da bu olaya göz yumdu. Ancak insanlik ve özellikle Anadolu tarihi açisindan bir devrim niteligindeki bulusu hala bizim için degerini korumaktadir.

Bauhaus sonuçta yaziyi desifre etmis ve tarihteki ilk geyik muhabbetini gün isigina çikarmistir.

Bauhaus un bulgularina göre resimdeki iki insan arasindaki konusmayi aktaran yazinin meali söyledir: (Uyan: L.B.' nin çevirisi size biraz garip gelebilir, çünkü L.B. çok az Uygur Türkçesi biliyordu. Ama bu yüzden tatsizlik çikarmanin geregi yok, ben sizin için bir kez daha çevirdim.) 1. Geyikçi:Yabeladurhakakutungyaseanmayiz ...Pizara birçikayursung harsayitaspehasi ..Senradugilip ey ustarlar !Bi sefirnih ularlar!..

(Ya birader, hakikaten yasanmaz!. Pazara bir çiki yorsun her sey ates pahasi!.. Sonra da gelip oy isterler. Bu sefer nah alirlar!..)

2. Geyikçi:Yabasver tikmakafangugardisim !..

(Yahu bos ver, takma kafana kardesim..)

1. Geyikçi:Nisitikmamgardisim !.Serrefsizim benolacagum , sumamalakatun basinda, her seyi ikidolin gende hallederim!.

(Nasil takmam kardesim!. Serefsizim ben olacagim su memleketin basinda, her seyi ikidolingende halle derim -dolingen, o dönem kullanilan bir zaman birimidir-. Birdolingen yaklasik olarak on yedi saliseye karsilik geliyor.)

Evet bu konusma böyle sürüp gidiyor. Fakat bizim elimizdeki metinde bu kadari çevrilmis. ÇünküLudvig Bauhaus bu konusmadan fena halde sikilmis ve hayata veda etmistir. Metnin tamamini okumak iste yenler

Sen Bezik Briç Salonu'nda bulabilir. Not: Sine bes yayinimiz vardir.

hijyenik asklar

Amacim hep komik seyler yazmakti... Hayati çekilir kilmak için yanima biraz mizah almistim... Fazlasini size verecektim... Yolda yersiniz diye... Yasarken...

En kizdirici durumlardan bile kahkaha elde edecektim. Gülecektiniz ben kizdikça... Derin çeliskilerle eglenecektiniz.

Maniktarafimi sunacaktim size,depresifligimden sakinacaktim sizi. Ben Gürbüz Vural'dim çünkü... Tam bir "özel isim" bile sayilmayan... Adimin ilk harfinin büyük yazilmasi beni özel isim yapmaya yetmiyor çünkü "ismini ilk kez duydugunuz ama hepinizin tanidigi" ve sanal hayatlarimiza sunulan bir gölgeydim ben...

Nasil ve neden bir veda ikliminde yaziyorum bu satirlari bilmem... Dedim yadepresif tarafima denk geldiniz iste...

Neden bugün böyleyim bilmem...

Belki de bir ocak ayinin olmadik bir çarsambasinda beklenmedik bir günes çikti ortaya, ondandir... Hava çok güzeldi ve ortada komik bir sey yoktu.

Hava nasil güzel ve ben nasildepresifim ...

Iyi havalan sevmez sairler.

Yagmur çocugudur onlar...

Iyi havalar iyi gelmez has sairlere... Orhan Veli'nin "mahfini" hatirlayin... Ve bir de simdiki planli hijyenik sevda karikatürlerinizi düsünün.

Her sey daha önce yasanmis... Kullanilmis iliskilerdeki ikinci el ucuzlugunu ask zannediyoruz... Hayir o sözler söylendi... Hayir o sarkiya aglandi daha önce... Hayir o çiçekler birer pahali kliseden ibaret...

Kirmizi gül ask demekmis! Yok ya? Bütün asklar ayni sey demek degil ki! Sari gül ayrilik anlamina gelirmis! Hadi oradan! Kim uyduruyor bunlari! Hangi çiçek toptancisi isim verebiliyor binlerce sairin milyon yildir adlandiramadigi seylere?

Aski, ayriligi, sevdayi sairlerden daha kolay anlatiyor çiçekçiler! Parasini ödeyin yeter... Dogum günlerini, evlilik yildönümlerini bir hafta önceden hatirlayin yeter... Yerli yerinde olsun kliseleriniz... Sarabiniz ve mumlariniz hazir olsun... Sevmek için iyi bir yürekten çok aksesuarlarinizin tam olmasi önemlidir...

Ben bu "özel" günleri hep unuttum... Yani mart ayinin herhangi bir günü "birlikte olduk' diye sene-i devriyesini neden kutlayalim ki? Insan nasil berbat bir duruma düser bazen... Eve girersin, isiklar söndürülmüs, mumlar yanmaktadir... O saniye anlarsin, o gün senin unuttugun, bir "özel" gündür...

Allah'im neydi bugün? Ayin kaçiydi? Daha da önemlisi hangi aydayiz?

Hep küstüler bana hayatim boyunca...

Sevmedim, sevdiysem de önemsemedim zannettiler...

Yanildilar... Seviyordum, önemsiyordum Önemsemedigim, daha dogrusu anlamadigim kliselerdi. Sevdam fazla sadeydi. Aksesuarlarim eksikti. Hala da eksiktir...

Ve simdiki sevdalanmalarfastfood hizinda... Hizin içinde yitirilen güzelim bir yavaslik... Daha yavastik eskiden... Demleyedemleye konusuyor, seviyorduk... Hemen sevismiyorduk... Karpuz yemek için efendi gibi temmuz ayim bekliyorduk.

Yetimdi gecelerimiz. Sigaralara zulüm, kül tablalarina yük... Etimizden aliyorduk etimizin tadini.

Seviyorduk. Sevisiyorduk. Bazen sadece sevismeyi seviyorduk.

Kalabalik geceleri bekleyen yalniz kahvaltilar için hep acele ediyorduk. Yagsiz beyaz peynir tadinda iliskiler kuruyorduk. Seviyorduk. Sevmeyi seviyorduk. Bazielele yürüyüslerde keske yagmur yagsin istiyorduk. Hangi sevdanin üstüne yagmur yagsa, biz onu ask belliyorduk.

Hijyene önem vermiyorduk. Beyaz çarsaflarin üstündeki lekeler asklarimizin haritalariydi. Hangisi biz, hangisi yavru vatan oradan anliyorduk.

Bekliyorduk... Kantinde, durakta, evde... Bir sevda enstitüsününekstern ögrencileriydik. Devam mecburiyetimiz yoktu.

O zaman çikan hangi kasetSamatya ’yianlamli ve askli kiliyorsa onu dinliyorduk. Biliyorduk ki o sarkiyi alti yil sonra duydugumuzda birSamatya sevismesini yeniden yasayacaktik...

Parasizdik. Paraya para demiyorduk. Para kendini bir sey zannediyordu ama biz ona ismiyle hitap ediyorduk. Kimde varsa ondan harciyorduk. Sevda girisimlerimizden para üstü almiyorduk.

Kirliydik. Ter kokuyorduk. Ülke sorunlarini konusarak sevismelere yol açiyorduk Ülkemizi ve tenlerimizi seviyorduk.

Çok agliyorduk sonra. Adam. gibi, asik gibi, sarhos gibi agliyorduk...

Tarihi geçmis gazetelerin üstüne seriyorduk neyimiz varsa... Kitaplarimiz, parasizligimiz, sevdalarimiz, türkülerimiz...

Sonra söndürdük sigaralarimizi ekonomi sayfasinin hiç okumadigimiz bir kösesine, ayrildik... Kaça ayrildik simdi hatirlamiyorum ama ayrildik!

Yürüdü zaman sevdasizligimizin üstüne.

Unuttuk!

Kusku, sorumluluk, tedirginlik ve hesapçiliktan olusan yeni bir arkadas grubu... Ve bir durumu önceden bilmenin pasli rehaveti... Simdi elimizde kalanlar bunlar.

Sonunu bildigimiz sevismelere baslamiyoruz artik. Koku bizi uzaklastiriyor. Kokularimiz birbirine düsman. Hijyene önem veriyoruz ve çarsaflarimiz sakiz gibi.

O güzelim lekeler yüreklerimizde kaldi...

kendini dolandirmak

“Yalan söyleyebilen tek canli türü insandir.

Zaten bu sayede canli kalabilmekledir.”

T.S.Anghut

Hep büyük kentlerin birinde ve en çok da en az acidigimiz Istanbul’da cadde üstü bir evimiz olmasini diliyoruz... Kulagimizin dibinden taksiler geçsin istiyoruz. Gürültü bize anlasilmaz, tuhaf bir güven duygusu veriyor... En çok sessizlikten korkuyoruz... Bir insanla yan yana ve uzunuzun susabilmemiz için dost olma sarti ariyoruz. Yoksa rahatsizlik veriyor bize bütünsususmalarimiz .

Ve ana caddeye ne kadar yakinsak o kadar prim yapiyoruz. O oranda fazla kira ödüyoruz pencerelerini bile dogru düzgün açamadigimiz, balkonlarinda sadece tursu bidonlarimizin oturdugu evlere... Ve zaten hayatimizi “zamaninda surada bir ev vardi, alamadik” üzerine kurdugumuz ve hiçbir tarihi firsati zamanin da degerlendiremedigimiz, o zamandagbasi olan yerlerin sonra “mükemmel’ caddeler haline gelecegini öngöremedigimiz için ve kaçirdigimiz firsatlar berberimizle yaptigimiz geyik muhabbetlerine meze oldugu için ve hepimizi zamanindaGençlerbirligi ’nden ya da Fener Genç’ten istedikleri ama biz gitmedigimiz için kendimizi dolandirmayi meslek edindik. Aramiz da babasi zamaninda trilyoner olmayi iskalamamis hiç

kimse yok. Hepimizin aslinda futbola asiri bir ilgisi ve anormal bir yetenegi vardi ama ah o babalarimiz, bizimPele olmamizi istemediler. Agaç yasken egiliyordu ve babalarimiz bizi yas odunla dövüyordu... Iste bu yüzden kendimizi dolandirmayi meslek edindik.

Evlerin caddeye bakan taraflarini boyayip arka cepheyi bos veriyoruz. Çünkü hayat caddedir ve asil caddeden geçenlerin gördügü önemlidir. Biri yanilip arka plana takilmissa zaten hayatimizin disina çikmistir. Halihazirda iki boyuta ancak yetiyor dimagimiz ve boyamiz. Çünkü biz hayatimizi baskasinin gözüyle seyrediyoruz. Dudagimiz inceyse uyduruk rujla kalinlastiriyoruz, gögüslerimiz ufaksa palavraci sutyenler takiyoruz... O sutyenlerin televizyonda açikaçik reklami yapiliyor... Aliniyor, satiliyor, takiliyor...

Yani yalanin yalan oldugu açikaçik ilan ediliyor. Bunu alirsaniz herkesi kandirabilirsiniz deniyor. Ama gece olup da is sevisme iklimine döndügünde aci veya küçük gerçek kabak gibi meydana çikiyor. Kimse kimseye gögsünü geregere gögüslerini göstermiyor. Iste bu yüzden kendimizi dolandirmayi meslek edindik.

Ankara’danEsenboga havaalanina giderken gecekondulari göreceksiniz, sakin sasirmayin... Ve baskentimize gelen yabancilarin ilk gördügü manzaranin o gecekondular oldugunu düsünüp hayiflanacaksiniz...

Askeri cunta o isin çaresini bulmustu. 12 Eylül’de bütün evler beyaza boyanmisti. Devlet toplu konut

yapamiyorsa o vakit beyaza boyar! Bu kadar basittir! Çünkü beyaz her seyi aynilastiran nefis bir rengimizdir ve temizligi her yerde en güzel sekilde temsil etmistir. Yani emeklilerin kuyruguna çare bulunamazsa devlet ‘tek sira” yapar... Sorun çözülmez ama en azindan düzgün bir kuyruk olur...

“Düzgünlük’ bizim için her seyden önemlidir. iste bu yüzden...

Örnegin siz hiç Taksim’in orta yerindeki Atatürk Kültür Merkezi binasinin arka cephesini gördünüz mü

ya da Istiklal Caddesi’ndeki binalarin birçogununkini?

Sanki arka sokaklar yalniz kediler içindir. Hep yasadisi, hep boyasiz, hep terkedilmis. Çünkü daha çok insan geçer ana caddelerden... Bu yüzden kalabaliga yedirir gürültüye getiririzherbirseyimizi ... Bir seyin gerçekten “öyle olmasi” önemli degildir zaten, “öyle sanilsin” yeter. is ki dekorumuz sahici olsun.

Iste bu yüzden sohbetlerimizdeki kahve tadi eksildi.Çetlesiyoruz artik. Teknolojik bir yeniligi gerici bir sekilde kullanmakta bizden iyisi azdir nasilsa. Artik geyik muhabbetlerini kahvehanede degil de son model bilgisayarlarda yapiyoruz... Olmayan bir isimle, olmayan bir yerde, olmayan bir sohbet yapiyoruz ama bunun gerçekligine inandiriyoruz kendimizi...

Oysa günes gözlügü bile (gözbebeklerini sakladigi için) gerçek bir tanismaya engelken, bu sanal kandirmacaya fit oluyoruz. Iste bu yüzden kendimizi dolandirmayi meslek edindik...

Hep baskalarinin bozuk gözleriyle (kimi uzagi, ki mi gözünün önünü göremeyen) seyrettik hayatimizi!

Caddeye bakan tarafimizi parlattik da arka cephemizi bastan savdik. Misafir odalarimiza yigdik saray tipi koltuklarimizi ama bütün zamanimizi televizyon odasindaki çoktan ölmüs çekyatin üstünde zayi ettik.

Hiç tanimadiklarimiza peygamber sabri gösterdik ama en “sevdiklerimizin en küçük kusurlarini bile bagislamadik Belki de, “sevdigimizin o küçük kusurunu örtecek ya da büyükmüs gibi gösterecek bir sutyeni yoktu ve bütün kusuru buydu. Ama biz hemen, sen bunu nasil yaparsin, dedik... Sana yakistiramadik... Senden ummazdik... Dostlugumuzun caddeye bakan yüzünü siksik yikamamiz gerekiyordu. Dostlarimiz bizden tavlayici sahtelikler bekliyordu. Evcil yalanlar besledik saksilarimizda...

Ve en sik söylediginiz yalan suydu; Biliyorsun ben dobra bir insaninim... Hiç dinlememlanganadak söylerim!..

Zaten hepimiz dobrayiz degil mi!.. Heplanganadak söyleriz gerçegi, karsimizdaki kim olursa olsun! Hep televizyonda belgesel yayinlansin isteriz degil mi?

Tabiitabii ... Bu söylediklerinize siz inaniyorsaniz, sizin bir itiraziniz yoksa size, benim için sorun yok...

Ve iste bu yaziyi da hiçbiriniz üstünüze alinmadiniz... “Öyle yapan çok” ama siz öyle yapmiyorsunuz degil mi?

Çünkü kendinizi dolandirmayi meslek edindiniz!

Meslegin erbaplarindan biri de bu satirlarin yazaridir elbette.

o geceler... o sabahlar...

Geceydi. Havada kardes bir serinlik vardi. Genç sayilmayacak kadar çocuk, çocuk sayilmayacak kadar kaygiliydik.

Ay isiyordu... Sohbetimizin kiyisindan bir deregeçiyordu . Ayin suyla öpüstügü yerdeydik.

Geceydi... Ürperiyorduk... Kanli heyecanli insanlar degildik, bir roman okurunun düs kahramanlariydik.

Bizi yazanin kim oldugunu hiçbir zaman bilemeyecektik...

O daglarin arkasinda baska bir dünya oldugundan, aska duydugumuz asktan, uzak dokunuslardan, çaydan, ölümlerden, suya karisan ay isigindan, ayin suya muhtaçligindan, tütünden ve gidenlerden söz ettik...

Çünkü geceydi. Çünkü tenimizi bir bebegin süt disleriyle isiriyordu soguk. Çünkü yüregimizin saati itiraf zamanini bagiriyordu.

Birbirimizin yüzünü görmüyorduk ve bu yüzden yalan söylemeye dilimiz varmiyordu.

Evet yenilmistik... Evet kendi sahamizda... Biz hep iyi seyler olsun istemistik. Biz herkes bizim istedigimizi istesin istemistik. Kurtulusa giden yolu biliyorduk ve herkese tarif etmek istiyorduk. Aslinda çok basitti...

Bu yolu dosdogru takip ettin mi varacaktin ama kimse bizi dinlemiyordu. Sesimizinvolümü yetmiyor her halde diye düsünüp bagirmaya basladik. Tek basina bagirmak ise yaramayinca, ikimiz, üçümüz, binimiz, milyonumuz (aslinda hiç milyon olmadik) bagirmaya basladik. Susun dediler, susmayiz diye bagirdik.

Susun diye bagirdilar, biz susmayiz diye bagirdik.

Bir de baktik ki herkes avazi çiktigi kadar bagiriyor ve kimin ne dedigi anlasilmiyor.

Iste böyle seylerden söz ettik...

Biyiklarimiza asilmis erkek bir geceyi yumusak tenli bir sabaha kavusturmak istiyorduk.

Hani o darbe sabahi odagkentteki yatili okulun penceresinden disari bakip gülümseyen “siyasiler” vardi ya, hani iki gün sonra cemsecemse Diyarbakir cezaevine götürülen ve kimi bir daha hiç geri dönmeyen, kimi “keske dönmeseydi sözüyle anilan, kimi Isveç’in buzuluna karisan...

Iste onlardan söz ettik...

“Bilmiyorum anne, birkaç gün tutup birakacaklarmis diye duyduk ama...”

Birakmadilar...

Hepsini tektek tanirdik, iyi insanlardi... Çocuk gibi güler, çocuk gibi kizarlardi... Ölmeselerdi iyi olurdu, iyi ölmediler çünkü. Iyi insanlar en azindan iyi ölmelidir... Çünkü hakiki bir iyilige ermek zordur. Ekmegin kösesini baskasina sunmak... Sahici bir insan gibi tokalasmak... Hiç oynamadan herkese “merhaba”

demek, “Kolay gelsin hemserim” demek zordur...

Ama iyi insanlari öldürmek kolaydir. Çünkü senin için kolayca gidebilirler ölüme... O bahiste ne siyasi görüstür önemli olan, ne de kurtulus türküleri... Ne de sert bir mukavva makaminda söylenen marslar... O

seni sevdigi için, senin için, sizin için iyi bir insan olmanin raconundan ölür... Ya da bir kere de senin için ölür, ne olur yani?

Iyi insan, iyi insan olmaktan vazgeçmedikçe kimse yi öldürmeyi düsünmez. Iyi insanin içindeki iyiyi öldürmesi zordur. Kiyamaz içindeki çocugun öfkesine... Iyi insan kimseyi öldürmez, kendisini öldürenleri bile.

Iste bunlardan söz ettik...

Kahramanlarin magdur oldugu, magdur olmaktan baska vasfi olmayan zavallilarin ise kahraman sayildigi, pis ve uzun ve karanlik geceyi adil bir sabahakavusturniaya çalisiyorduk.

Geceydi... Soguktan kamasiyorduk... Oayisiksiz gecelerden söz ettik. Dere konustuklarimizin kiyisindan geçmeyi sürdürüyordu.

Hiç sevismemislerdi. Belki de bu yüzden ölçüsüz ve saldirgan bir sehvetle sevisir gibi dövüyor ya da dayak yiyorlardi. Onlar “mavzerlerine sevdaliydi...” Ama mavzerler onlari hiçbir zaman sevmediler.

Kahramanlarin mastürbasyon yaptigi pis ve uzun veayisiksiz bir geceyi namuslu bir sabaha kavusturmaya çalisiyorduk.

Sonra siirle fazla samimi bir gece olusundan midir bilinmez, olmadik seylerden söz ettik... Ipe sapa gelmez seyler iste... Ne bileyim bir kusun sessiz yankisiz ölümü (ne çok kus ölür degil mi Türkçe siirlerde)... Yalan bir sarkinin listelerdeki hizli tirmanisi... Ve ayrilik tan söz ettik elbette... El degmeden hazirlanmis,küvözde itinayla büyütülmüs, rüstünü belgelerle ispat etmis bir ayriliktan. Ne saçmadir ayrilik konusmalari ve ne çok yalan söyler ayrilanlar. Agizlarda, yanlis tarif edilmis bir adresi bos yere arayip duran, yorgun ve saskin ve sinirli kelimeler vardir sadece...

Sonra dedik ki, yahu ne çok ayrilan ne çok asik olan var bu naylon kafiyeli sarkilarda... Hatta bazilarinda giderken alinan verilen mektuplardan bile söz ediliyor utanmadan. Hala mektup yazan kaldi mi ki?

Hakiki bir sevdayi kendielyazisiyla saman kagida nakseden kaç kisi kaldi? Artik yazi, bütün romantik isaretleriyle birlikteterketti bizi... Oysa o tirnak isareti ki hangi sözü içine alsa sahane bir tebessüme teslim ederdi.

Artik silik faks metinlerine yazilan egri bügrü asklar dönemi basladi. Kursunkalem arasan bulamazsin hiçbir cebin mahremiyetinde... Simdi kursunkalem geçirmez asklar zamani...

Iste bunlardan söz ettik...

Dedim ya geceydi... Havada arkadas bir serinlik vardi. ihtiyar denemeyecek kadar acemi, genç

sayilamayacak kadar karamsardik... Ve sabahini kovalayan karanlik ve pis ve uzun veayisiksiz gecelerden söz ettik. Sonra...

Sonra galiba tütünümüz bitti, vedalastik.

Sabah mi? Henüz olmadi...

iyi, kötü, salak...

Biliyorum, çogunuz iyi insanlarsiniz. Bu yüzden hep kötüler kazaniyor zaten.

Birçok kötü, hatta alçak tanidim. Çogu neseli insanlardi. Hiçbirinde çekingen bir ruh haline rastlamadim.

Kötüler atak, iyiler pisiriktir.

Etrafiniza bakin, en heyecan verici, en eglenceli insanlar hep sahtekarlardir. Hepsi paldir küldür konusan, agiz dolusu gülen insanlardir. Çünkü sahtekar, sempatik olmak zorundadir. Iyinin böyle bir mecburiyeti yoktur. Iyi, sikicidir.

Kadinlar "iyiler"edegil, güvenilmez erkeklere asik olur bu yüzden. Zaten ask denen altüst olusla ancak bir üçkagitçi basa çikabilir. Askin tadini çikaramaz iyiler. Onlar sarilip sessiz bir uzanmayi ask zanneder.

Tekdüzedirler. Yavastirlar. Kadinlar da dertlerini onlarla paylasir ama gidip bir güvenilmezle sevisirler.

Tutku kötülerin isidir.

"Sessiz ve efendi bir insan" cümlesiyle tanimlanan bir iyilik kolaydir.

Sahtekarlik daha zordur, maharet ister. Zeki, hizli ve atak olmalidir. Enerjiktir.

(Tabii "kötü' kötüler konumuz disindadir. Yani hem salak hem kötü olmaya çalisanlar için düsünmeye, yazmaya degmez.)

Üçkagitçi... Sahtekarin en sempatik, en basarili sekli. Iyi bir hatiptir o. Inandiricidir. Konustugu zaman etrafindaki tüm "iyi ve dürüst" insanlar agzinin içinde kaybolur. Hem çok iyi fikra anlatir hem hüznün tüm renklerinden haberdardir. Kahkahasinda pirzola tadi, hüznünde bazen ölümün sesi vardir. Adam basarilidir. Yeteneklidir.

Iyilik kolaydir Kötülük maharet ister.

Iyi olmak için kimseye kötülük yapmamak yeterlidir. Ama kötü olmak için daha çok çalismalisiniz!

Iyi, kötü karsisinda güvensiz, enerjisiz, çaresizdir. Filmlerde bile iyi, kötülesmeden kötünün hakkindan gelemez. "Yeminini bozar ve kavgaya girer. Oysa kavga kötünün meslegidir asil. Biz "iyi" seyirciler perdedeki iyi adamimiz kan döktükçe rahatlariz. Ve iyi kötüyü yendi diye seviniriz. Oysa artik hepimiz kötüyüzdür filmin sonunda. Hatta biz "kötü"den daha çok insan öldürmüsüzdür.

Bir iyi için en zor olan, kötüye "sen kötüsün" demektir. Çünkü iyi, utangaçtir. Hirsiza "hirsiz" diyemez.

Kötünün yerine utanir, sahtekarin yerine yüzü kizarir, hirsizin yerine yerin dibine geçer... Bu sirada kötüler, sahtekarlar, hirsizlar deli gibi eglenmektedir. Çünkü onlarin yerine utanan, sikilan, yerin dibine geçen birçok "iyi" insan vardir.

Kötünün en büyük avantaji iyideki kahrolasi utanma duygusudur.

Bu duygu iyiyi öylesine zayif düsürür ki agzini açip bir kelime söyleyemez. Halbuki öylesine kararli çikmistir ki kötünün karsisina. Her seyi açikaçik söyleyecektir. Basina gelecekleri göze almistir! Ama olmaz. Yapamaz.

Çünkü iyiler korkaktir.

Çünkü iyiler herkese acir, en çok da kendilerine.

Susmak, anmak, utanmak, korkmak... Farkinda misiniz, ey iyi insanlar, ne kadar sikici seylerle ugrasiyorsunuz! Kötüler kazaninca da sasiriyorsunuz!

Babalarimiz iyi insanlardi ve bize de iyi olmamizi ögütlediler.

Biz de iyi insanlariz.

Ve çocuklarimiza ayni seyi ögütlüyoruz.

Hepimiz kötülerin yaninda çalisiyoruz.

Haydi iyi insanlar!

Haydi sessiz, efendi, sikici, korkak, utangaç ve iyi insanlar! Çalisin!

Kötülerin size ihtiyaci var!

hos geldiniz

Hos geldiniz... Sevgili eski sevgililerim. Kiminizi on yil önce bir aksamüstü,Dolmabahçede bir çay bahçe sinde kaybetmistim, kiminiz beni bir yaz günü cehennem sicaginda, Bodrumda delirtmistiniz. Çok güzel, çok berbat seyler yasadik sizinle. Içinizden bazilari sevmeyi öfkeyle yapilan bir is saniyordu. Agliyor, kiziyor, hatta bazen küfrediyordu. (Tanrim bazi küfürler bir kadini nasil bir çöplüge dönüstürüyordu.)

“Madem birakacaktin beni, niçin bagladin kendine” demisti. Ben susmustum. Bir ölüyle konusamazdim.

Susuyordum. Susmanin tüm çesitlerini biliyordum nasilsa ! Ama hiçbiriniz sevmediniz sususumu.

Hos geldiniz..

Isim vermek istemiyorum ama içinizden bazilarini öyle çok sevdim ki, o kadar aski koyacak yer bulamamistik iliskimizin içinde. En büyük sorunumuz da buydu zaten. Iliskimizin içi öyle abuk sabuk seylerle doluydu ki... Öfke, kiskançlik, liderlik yarisinda kullanilacak delici cümleler, küçük yalanlar, büyük yalanlar, orta boy yalanlar, açilinca yatak olan yalanlar, açilinca sorun olan yalanlar.. Iliskimizin içi tika basa doluydu. Askimizi koyacak yer yoktu.

Hos geldiniz sevgili eski sevgililerim. Kabul ediyorum, bazilariniza haksizlik ettim. O beni kadin gibi sevdi, ben onu akraba gibi oksadim. Suskundu. Suskunluguna siirsel anlamlar yükledim. Oysa o, ruhunu benimkine katik etmisti. Onun içimde eriyip kaybolusunu seyrettim. Erkekligimi onun nefesiyle sisirdim.

Artik o iliskinin içinde yalnizdim. Arkadaslarimla otururken yan sandalyeye montumu, gözlügümü ve onu

koyuyordum. Sonra kalkiyordum ve ben bazen onu ve gözlügümü unutuyordum. Ki müessese bile unutulan esyalardan sorumlu degildi. Eve dönüslerimizde siradan seyler konusuyorduk. Televizyonun açilisi, tüpün hala degistirilmemis olmasi, kapicinin verilen is - Enerji savsaklamasi ve kökeni bir türlü

anlasilamayan bir yorgunluk... Birbirimizi yoruyorduk. Ben artik fikralarimi baska kadinlara anlatiyordum.

Çünkü o hep sini ezbere biliyordu. Ve ben fikraya basladigimda bos tabaklarla birlikte mutfaga gidiyordu.

Ben bir süre sonra onunla degil, fikralarima gülen kadinlarla sevismek istemeye basladim. Dogrusunu söylemek gere kime -ki çogu zaman gerekmez- bazi bu çesit sevismelerim de oldu. Ama o zaman da hizla kosup ona sarildim. Kus agzinda dudaklari titredi. Ürkek kanatlar gibi. Onu öyle çok seviyordum ki asik olmaya yüregim yaniyordu. Sevgiyle sinirli tutmak istiyordum. Askin vahsiliginden sakinmak istiyordum.

Çünkü ask, iki sevdalinin kötülügün sinirinda tutkuyla bulusmasiydi. Yorucuydu, tehlikeliydi... Ama o asik olamayacak kadar kirilgandi.

Ve ben hep baska kadinlarin agzinda erittim agzimin tütün kokusunu...

Neyse.

Hos geldiniz...Ooo ... Sen de mi geldin? Senin ne isin var bu iyi insanlarin arasinda? Sana söyleyecek çok fazla sözüm yok. Öyle hizli çirkinlesiyordun ki, ilk gördügüm4e basimi aklima dar eden gözlerin bir an da iki dipsiz kuyuya dönüsebiliyordu. içine girenler çikamiyordu bir daha. Bir sürü ölü sevda yatiyordu içindeki bataklikta.

Neyse... Tatsizliga gerek yok. Madem ki bu gece hepiniz buraya beni görmeye geldiniz, madem ki hepinize bir ömürlük ikram sunmuslugum var, hos geldiniz sevgili eski sevgililerim. Biliyorum hepiniz biriciksiniz. Bu çogul tanimlama rahatsiz ediyor hepinizi. Hiç biriniz eski sevgililer" grubu içinde anilmak istemiyorsunuz ama hep birlikte gelmissiniz iste. Yapacak bir sey yok.

Elbette pis islere de bulastik bazilarinizla. Yanlis zamanlarda yanlis seyler söyledik birbirimize. Ama hiç

birinizin yüzünü silemedim yüregimden. Hiçbirinizin fotografini atmadim mesela. Yasadiklarimi hep tasimak istedim sonrakilere. Hepinizin adim gögsüme isledim ve tasidim gögsümde muska gibi... Bir tek sen hariç.

Ki, buradaki herkes de biliyor ki en çok seni sevdim. Ben seninle her seyi göze almistim. Ama simdi belki de ilk kez bir fotografi yakacagim. Hangi fotografi biliyor musun? Hani sen ve ben... Hani bir yazlik ikindisinde... Hani ellerin ellerimle kardes, teninde sehvetli bir bronzlasma, birbirimize bakiyoruz...

Birbirimizin ta içine bakiyoruz Iste o fotografi yakmak isti yorum simdi. Hayir yalan söyledigin için degil.

Hayir baska sarilmalara aceleyle kostugun için de degil. Yakacagim o fotografi, çünkü fark ettim ki sen orada bana bakmiyorsun. Iste bu yüzden. bende yasadigim bir seye ilk kez zarar verme dürtüsü

uyandirdigim için. ilk kez çirilçiplak bir pismanlik duygusuyla yüz yüze getirdigin için yakmak istiyorum senden kalan ne varsa. Fotograflarin, gülüsün...

Neyse...

Hos geldiniz sevgili eski sevgililerim...

kurtarilan

Her yan patliyordu. Bazen arabalar, bazen dükkanlar, bazen bizzat insanlar...

Insanlar insanlari kurtarmak için insanlari öldürüyordu...

Insanlari kurtarmak için insan öldüren insanlari öldüren insanlar vardi..

Her tür öldürmeye, hatta insanlari kurtarmak için insan öldürenlerin öldürülmesine karsi çikan insanlarin, ölümü herkesten çok hak ettigini düsünen insanlar vardi...

Bütün bu insan öldürmeler insanlari kurtarmak içindi.

Bir gün insanlarin kurtarmaktan vazgeçecegi düsüncesi tek kurtulus umudu olmustu.

Ama bu bir türlü gerçeklesmiyordu. Çünkü insan oglu dogan, büyüyen, kurtaran ve öldürülen bir canli türüydü. Kurtarmadan yasayamiyordu. Kurtarmaya kalkinca zaten yasayamiyordu.

Kurtarilmak istenen insan tipine genel olarak "masum insan veya 'kurtarilan' deniyordu. Bir Kurtarilanin ortalama ömrü yaklasik elli ile altmis yil arasinda degisiyordu. Ancak genellikle bu yaslara yetmeden herhangi bir kurtarici tarafindan öldürülüyordu. Kurtarilan 'in temel özelligi herhangi bir kurtulus hareketine dogrudan katilmamis olmasiydi. Onu masum yapan özelligi iste buydu. Kurtarilanin görevi legal ya da illegal bir kurtariciya bir biçimde yardima olmakti. Ya gidip kendisini bu hayattan kurtaracak bir partiye oy veriyordu ya da yasadisi bir baska kurtariciya yardim ve yataklik ediyordu.

Kurtarilani bütün kurtaricilar çok seviyordu. Her sey ama her sey Kurtarilan içindi. Kurtarilan kurtaricinin canindan bile azizdi. Herhangi bir kurtarici Kurtarilan için gözünü bile kirpmadan ölebilir veya öldüre bilirdi.

Kurtarici ise aslinda hayata bir kurtarilan olarak baslayan ama kurtulus umudunu yitirdiginde kurtarici olan bir insandi. Önce kurtulusa giden en iyi yolu gösteren kitaplar okuyarak ise basliyordu. Önder kurtaricilarin yazdigi kitaplar ona isik tutuyordu ve çogu zaman o isik çapi ve markasi degisen bir silahi aydinlatiyordu.

Bir kurtariciyi kutsal ve üstün yapan temel özellik ölümü göze alabilme cesaretiydi. Bu özellik onu siirsel hatta bazen efsanevi bir kisilik haline getiriyordu. O halk (yani kurtarilanlarin toplu adi) için ölümü göze.

almisti.. Gencecikti... Tam sevda çagindaydi... içinden fiskirdigi kiraç topraga inat, umut dolu bir filizdi...

Ve o. daha güzel bir dünya ugruna girdigi çatismada vurulmus ve ü kiraç topraga geri dönmüstü... O halki için ölümü göze almisti. O bir kahraman, bir kurtariciydi.

Ve o kurtarici ölümü göze aldigi andan itibaren öldürmeye baslamisti..

Kurtaricilarin çogu bir kurtarilanin çocuguydu... Kurtaricilar kurtarilanlarin baskisindan, cahilliklerin den

kurtulup mücadeleye katilmisti... Yani kurtarici önce kendisini aile baglarindan, çevre baskisindan kurtarmak durumundaydi.

Kurtaricinin davasinda ölüm, her an karsilasilabilecek siradan bir durumdur. Bir siirde ölüme ‘adin kal les olsun’ deniyordu ama digerinde ‘hos geldin sefa geldin’ seklinde karsilaniyordu. Sanki kurtaricilar ölümü

yasamdan daha çok seviyordu. Bazen bir iskence seansinda (ki bir kurtariciya iskence yapan da kendi açisindan bir baska kurtariciydi), bazen bir kursun marifetiyle ya da pimini bizzat kendi çektigi bir bomba yoluyla ötüyorlardi. Onlar baskalari için hayatlarini veriyordu. O halde baskalarinin hayatini da istedikleri zaman alabilirlerdi. Ölen öldürme hakkini kazanmis oluyordu.

Kurtaricilar, kurtarilanlarin kurtulusu için kendilerini ve kurtarmak istediklerini öldürüyordu.

Önceleri kolaydi. Kurtaricilarin inandiklari bazi ideolojiler vardi. Yani öldürmelerin kitapta yeri vardi.

Mesela bir kurtarici karsi taraftaki bir kurtariciyi halk adina cezalandiriyordu ve bunu kitabina da uyduruyordu...

Sonra ideolojiler zayiflamaya basladi. Ilk duyuldugunda insanin yüregine kazinan kimi sözler artik etkisini yitirmeye baslamisti. Evet biz hala halktik ama yeniden dogmuyorduk ölümlerde. Biz güzel günler da ha yasanasi bir dünya bahari beklerken asit yagmurla n yagmaya baslamisti.

Cesetler hala genç ve yakisikliydi an ayin marsi çagristirmiyorlardi artik kartpostallarda Oysa gerçek kahramanlar -ki onlar aslinda kahraman falan degil sadece gerçektiler kimseyi öldürmeden ölüyorlardi.. Onlar insani denizleri gezmis ermislerdi. Ama onlar da romantik kurtaricilar olarak küçümseniyordu. Teorisi zayifti onlarin, öldürmeye yetmiyordu. Hatta biraz salak sair muamelesi görüyorlardi Aslinda sadece birilerini kurtarmak için degil, baska türlü yasayamadiklari için mücadele ediyorlardi. Kurtarma hirslari yoktu. Onlar tüm içtenlikleriyle yoksulluga karsiydi, kavgada taraflardan birini seçmislerdi belki ama asil amaçlari kavgayiayirmakti . Ama öldürüldüler... Genceciktiler Ve hiçbir gencecik kimseyi de öldürmemislerdi. Hayatlarinin en derin çukuru düstüklerinde bile Rodrigo’ nun gitar konçertosunu dinleyecek kadar sairdiler...

Geride biraktiklari son mektuplarinda bilinmesini istiyorlardi ki, kalanlari utandiracak hiçbir sey birakmadan gidiyorlardi. Hiçbir annenin yüregine onul nin bir aci birakmamislardi Birilerinin kahramaniyken bir baskasinin düsmani olmamislardi Hiç kimse ama hiç kimse onlarin kartpostallari karsisinda kötü seyler düsünmezdi Onlar sagi solu asip yukari çikmisti, onlar herkesin gerçek kahramaniydi. Aslinda onlar kahraman falan degil sadece gerçekti. Ve gerçek olmak kahraman sayilmaya yetiyordu; Ama gelin görün ki teorileri zayifti, öldürmeye degil sadece ölmeye yetiyordu.

Çünkü onlar ölümü, kimseyi öldürmeden göze alacak kadar “salakti Gerçek kahramanlar’ o güzel ülkeye gittikten sonra onlardan sonra gelenler meseleye daha hesapli yaklasti. Bu seferkiler o kadar saf olmayacakti. Giderken düsmanlari da birlikte götüreceklerdi. Ve Rodrigo ’ nun gitar konçertosunu pasifist bir beste olarak görüyorlardi.

Ve artik sokaklarimizda bir tek ÖLÜM dolasir olmustu... Kurtaricilar ve kurtarilanlar hala vardi ama kimin kimi neden kurtardigi meçhuldü.

Ve kurtaricilar, kurtaricilarin kurtarmak istedikleri. halk için, halk adina, halkin gözü önünde ve halka ragmen öldürmeye devam ediyorlardi.

iyi yalnizliklar

Bazen önemli olan bir tek sey vardir: Bir bayram ya da tatil yüzünden ya da akla gelmedik bir baska neden den otur ü yola çikarsiniz ve korkarim ki bazilariniz yolun sonunu göremez... Veya baska bir deyisle yolun sonunu görür!.. Hedefinize varin ya da varmayin hepiniz için yolculuk baslar. Ve hepiniz sanal bir bayram nesesinden siyrilarak yanaginizi otobüsün bugulu penceresine dayar ve yol boyu yalnizliga gark olursunuz.

Iyi yolculuklar...

Nereye giderseniz gidin yalnizsinizdir ve asil yalnizlarin isidir yolculuk... Yola bakarken -mideniz bulanmasin diye- gidilecek yollarini düsünürsünüz hayatinizin. Herkesi ve her seyi en hüzünlü, en insan tarafindan düsünebilmenizi saglar yolculuklari. Bir sehri terk etmenin garipligi, bir yere varmanin coskusuna karisir

— Varir varmaz ara tamam mi?

Gece... Yaninizdan geçen isikli evleri insanlarin... Ve o isikti uzak evlerin içindeki isikli isiksiz hayatlar...

Bir dagin issizligina direnen küçük bir lambanin aydinlat tigi tek göz odaya bir saniyeligine bakarken

“orada ben de olabilirdim diye düsünmediniz mi hiç? Size uzak bir hayatin soguklugunu hissetmediniz mi iliklerinizde? Tanrim burada nasil yasar bu insanlar diye düsünmediniz mi?

Elbet bir gün bir yolun olmadik bir noktasinda yakalar insani sehirlerarasi bir hüzün Çünkü siz zaten ayrilik makaminda bir yolculuga çikmissinizdir sevdiklerinize ulasmak için ayrilmissinizdir sevdiklerinizden.

Yol sizin en sevdiginizdir artik. Yol sizi en aci ün...

Bir kasabanin içindengeçeceksiniz gece yarisi... Kasaba size çok anlamsiz gelecek. Tek bir caddeyi seyre den karanlik ara sokaklar birakacaksiniz geride. Terk edilmis los vitrinler ve moralsiz florasan isiklari bazi küçük birahanelerde... Arjantin Birahanesi yazacakefespilsenli tabelasinda ve siz 1978 yilinda Arjantin’de yapilan dünya kupasini hatirlayacaksiniz. O yillardaki filintaliginizi mi düsüneceksiniz yoksa Kempesin omuzlarina düsen saçlarini mi? Birahane sahibinin yetmis sekiz yilina saplanip kalmisligini mi?

Yoksa yetmis sekiz yilinin surasina burasina devrilen gencecik hayatlarini mi arkadaslarinizin? Hangisini düsünecek siniz? Sadece tek bir tabela... Yanindan saatte doksan kilometre hizla geçtiginiz tek bir tabela hangi geçmis üzüntüye götürecek sizi?

Küçük yerlerde çok içen insanlarin kederine mi kapilacaksiniz yoksa? En çok içilen yerlerin en muhafazakarligina mi takacaksiniz kafanizi?

Son kullanma tarihi bir türlü geçmeyen hüzünleri hatirlatir yolculuklar.

Nereden baksaniz üzücü trafik isaretleridir yollardaki...

Nereden baksaniz yalnizlik...

Derken otobüs yolun üstünde bir otogara girecek, uykunuzdan uyanacak ve aydinliktan tiksineceksiniz bir an. Binleri inecek, baska binleri binecek inenlerin sicakliginin henüz bitmedigi koltuklara...

Birbirlerini çiplak görür yol arkadaslari... Oynamazsiniz çünkü muhtemelen bir daha karsilasmayacaksiniz. Olabildigince samimidir yol arkadasligi. Tabii çogu zaman derinliksiz bir geyik muhabbeti esliginde. Yolcunun yalnizligim giderecek bir derinlesme olmaz sohbette. Öylesine bir kimlik yoklamasi ama yi ne de kimi asklardan bile daha samimi. Çünkü hepiniz bilirsiniz ki ne kadar derine inerse iliski, bazen o kadar derine saklanir yaralar.

— Ne is yapiyorsun birader?

— Serbest meslek..

— Gazeteye bakabilir miyim?

— Tabii buyurun...

— Gazetelerde de bir sey yok ya, bakiyoruz iste...

—Öyle...

Nereden baksan hüzün güzergahi

...

Nereden baksan yalnizlik...

Sonra yol insanlarinin yanindan geçer gidersiniz. Kimi trafik polisidir, kimi herhangi bir yol üstü esnafi.

Onlar en yalnizlaridir yol ülkesinin... Hizla geçersiniz onlarin yorgun gözlerinin önünden... Kalici hiçbir seyi yoktur yol insanlarinin. Her sey yanindangeçip gider onlarin. En fazla yarim saat durursunuz bir yol insaninin yüreginde...

— Tuvalet ne tarafta?

— Ilerde sagda.

—Sagol ...

— Hayirli yolculuk...

Önünden binlerce seçenek geçer yol insaninin. Bir sürü araç gider Ankara'ya, Istanbul'a, Izmir'e... Yeni hayatlara gidebilir herhangi vasita vasitasiyla.. Ama yol insaninin hayati bu alternatiflerin kiyisinda kalir hep. Arkasindan bakar gicirgicir yasamaklara kosan otobüslerin. Bahsettiginiz hayatlarin gicirligi tamamen sizin kuruntunuzdur elbette. Yoksa, elinde benzin pompasi, hizla kendi pasli hayatina döner yol

insani.

Onun hayatinin pasliligi da sizin kuruntunuzdur elbette...

Iste siz bunlari düsünürsünüz yol boyu. Hiç tanimadiginiz insanlarin dertleri içinizi sogutur, belki de cayir cayir yanarken otobüsün kaloriferi. Dedim ya yola çiktiniz bir kere. Yalnizsiniz ve her çesit hüzne açiksiniz...

Sonra her yolculuk geçmis yolculuklari hatirlatir size. Oradan üç yil önce de geçmistiniz hatirladiniz mi?..

Elinizin içindeydi sevdiginizin eli. Zaten daha otobüs hareket etmeden uyuyakalirdi. Dünyanin en kisa yolculuklarini yapardi ü. Siz onu seyrederdiniz yol boyu... O kadar sessiz o kadar hareketsiz uyurdu ki, arada bir nefes aliyor mu diye kontrol ederdiniz. Sanki yeni dogmus çocugunun yasiyor olmasi mucizesini henüz kavrayamamis amatör bir baba gibi. Yemek molasinda kiyamamistiniz uyandirmaya. Ama yine de en azindan yogurt yemeli diye düsünüp uyandirmistiniz güç bela... Uykusunun arasinda dudakla andan öpmüstünüz hatirladiniz mi? Çok sonra ayni dudaklarin arasindan size düsman kelimeler çikmisti.

Ayrilmak istiyordu çünkü baska birini seviyordu ar tik, hatirladiniz mi? Usulca çekti elini elinizin içinden...

Hala parmak izleri var elinizin içinde, hatirladiniz mi?

Dedim ya yoldasiniz... Nereden baksan hüzün tasimaciligi..

Nereden baksan yalnizlik yakiyor araciniz...

Eger bir kazada bedavadan ölmezseniz varacaksiniz oraya... Orada bir bayrami mümkün oldugunca anlamli hale getirip sonra dönüs yoluna çikacaksiniz. Bütün bu sayilan hüzün bahanelerindengeçeceksiniz yine... Yol arkadasiniz yine yalnizlik olacak.. Sonra varacaksiniz asil kentinize Sonra yine tatiller, baska sebepler olacak. Yine düseceksiniz yollara.. Sonra yine döneceksiniz... Sonra yine... yine.., yine...

Nereden baksan müebbet bir yolculuk...

— Hepinize iyi yalnizliklar...

sizi taniyabilir miyiz?

“Eger çok konusuyorsaniz,

çok az sey konusuyorsunuz demektir!

G. S.Lavhuk

Hepsi durmadan, dinlenmeden; nefes almadan, düsünmeden, tasinmadan ve hiçbir gereklilik ya da anlam tasima kaygisi gütmeden, bagira çagira konusuyor... Bir saniyelik bir es bile onlara dünyanin sonunu hatirlatiyor ve onlar susunca biz dünyanin sonunun o kadar da kötü olmayacagini düsünmeye basliyoruz.

Zamana karsi hos konusanlardan, DICEYLERDEN, VICEYLERDEN söz ediyorum.

Bazen bir radyonun bos, karanlik kahininde, bazen bir televizyonun inadina aydinlik stüdyosunda, bosluga karsi bos konusanlardan söz ediyorum.

Onlar herkesle her seyi konusabilir. Onlar her seyi bilir. Her seye karisabilirler. Onlarin her konuya bodoslama girebilmeyi saglayan ehliyetleri vardir. Kendilerini tüm toplumun psikologu zannederler. Evet insanlarimizin psikolojik sorunlari oldugu açiktir, çünkü günün her saatinde en az bir DICEY veya viceye canli

baglanti yapmaktadirlar. Avcilardan aradiklarini, yaslarin ve bazen de mesleklerini söylerler, baska da bir sey söylemezler. Zaten günlük yüz kelime kullanma haklarini doldurmuslardir ve siradaki parçayi isteyip telefonu kapatmak en iyisidir. Canli baglanan ile bos konusan DICEY arasindaki konusma tipiktir. Bu konusma her gün yüzlerce radyo kanalinda aynen yasanmaktadir. SüreçDICEYin stüdyo sefine attigi pasla baslar:

DICEY: Evet (bütünDICEYler evet diye söze baslar), bir telefonumuz var...

Evet güzelim bir telefonunuz var, bu yüzden sizi arayabiliyor insanlar. Önce alo deme ve birbirini duyamama konusunda yasanan klasik bir aksama bölümünden ve arayan gerzege radyosunun sesi sik bir uyariyla kistirildiktan sonra:

DICEY: Sizi taniyabilir miyiz?

Aslinda taniyama Çünkü bir insani tanimak çok zordur ve zaman isteyen bir süreçtin Otuz yil evli kalip birbirini Ml tanimayan insanlar vardir. Bu yüzden siz yüzünü görmedigini; sesini bile yarim yamalak duydugunuz bir insani taniyamazsiniz, olsaolsa ismini ögrenebilirsiniz: ARAYAN: Adim Recep Yarma, Ankara Sincan'dan ariyorum.

Evet bir Arayanin isminden hemen sonra söylemesi gereken sey nereden aradigidir. Bu hem arayan hem aranan açisindan son derece önemlidir. Neden önemlidir bilinmemektedir ama önemlidir iste. Hatta eger bir kaza sonucu arayan, nereden aradigini söylemeyi unutursa aranan hemen sorar ve cevabini alir Genel kurallardan biri de sudur: DICEY, arayan kisi nin her söyledigini mutlaka en az bir kez tekrar eder.

örnekleyelim:

DICEY: Nereden ariyorsunuz beyefendi_

ARAYAN: Izmir'den ariyorum efendim.

DICEY: Izmir'den ariyorsunuz... Kaç yasindasiniz?

ARAYAN: Otuz üç yasimdayim...

DICEY: Otuz üç yasindasiniz.. Evli misiniz?

ARAYAN: Evliyim...

DICEY: Evlisiniz,.. Ne is yapiyorsunuz?

ARAYAN: Marangozum

DICEY: Marangozsunuz...

Bu böyle dünyanin en anlamsiz tekerlemesi olarak sürer gider. DICEY soruyu sorar ve ikinci soru için zaman kazanmak amaciyla cevabi tekrarlar. Ama kazandigi zamani çarçur eder, çünkü yine amaçsiz yararsiz bir soru sorar.

ÇogunluklaDICEYlerin programinin bir konusu var dir. Çünkü bos konusma maratonu bos konusanlari bile yorar hale gelmistir ve bari belli bir konu etrafin da bosuna konusalim diye düsünmüslerdir. Konular genellikle ask, aldatina, yalan gibi her yönüyle bos konusmaya müsait seylerdir. Düsünsenize, bu konularla ilgili incir çekirdegi içinde bile görünmeyecek zerrelikte laflar etmek hangi vatandasimiz için sorun olabilir ki? Tabii bütün bunlar konusulurken sürekli ama sürekli bir Hadi cosalim eglenelim ve hep komik seyler olsun tanrim" hezeyani yasanmaktadir. Aslina bakarsaniz ben bu sürecin daha eskilere dayandigini ve sayin Erol Büyükburç la basladigini düsünüyorum (ki yeri gelmisken belirteyim, kendisine devlet sanatçiligi konusunda büyük haksizlik yapilmistir çünkü sayin Büyükburç bu devlete en yakisan sanatçilardan biridir...) Erol Büyükburç yillar önce bir gün durup dururken, ortada kayda deger hiçbir sebep yokken

"Eglenelim cosalim, haydi gençler hophophop demis ve yukarida sözü geçen süreci baslatmistir.. Durup dururken niçin egleniyoruz? Eglenirken niçin hephep hop" diyoruz? Bu lafin manasi ne? Hadi tamam bazen "laylaybom" gibi sözler eglenen kisiler tarafindansarfedilebilir ama 'hep hop hop' nedir? Üstelik sadece eglenmeniz de yetmiyor sayin Büyükburç 'a göre, ayni zamanda cosmaniz da gerekiyor. Çünkü

gençsiniz ve "hophophop " komutunu alir almaz ziplamaya baslamaniz gerekir!

Iste sayin Büyükburç 'un e talihsiz besteyi yaptigi günden bu yana ülkemizde eglenmek, gülmek için belli bir sebep arayisi devreden çikmistin Sebepsiz eglenceler, manasiz espriler hayatimizi özellikle radyolar araciligiyla kusatmistir. Daha da ötesi, artikDICEYin esprilerine gülen insanlara da ihtiyaci yoktur. O

kendi mizahi yetenegine kendisi karar vermektedir. Çünkü elinin altinda bir dügme vardir, o dügmeye basinca yüzlerce insan kahkahadan kirilmaktadir. Yani günümüzde mizah meslegi en sansli dönemini yasamakta dir. Çünkü gerçekten gülen insanlar devre disi kalmis tir. Isterse hiç kimseDICEYin anlattigini kemik bulmasin ne gam, basar dügmeye, gülmekten öldürür olma yan insanlari!

Sakin yanlis anlasilmasin bu diceylerin tümü bos konusan, kötü espri yapan insanlar degildir. Içlerinde mana pesinde kosan bir azinlik vardir ve azinligin haklarindan yararlanmaktadir.

Tüm dicey ve viceylerin çok genis bir hayran kitlesi vardir.

Radyo ve/veya televizyonda bir insana hayran olma süreci. o insanin ilk programinin ilk saniyesinde baslar. Çünkü zaten kalabalik bir kitle radyo ve/veya televizyonun basinda durmus hayran olmak için biri sini beklemektedir. Iste o sira kim denk gelirse kendi sine hemen ailecek bayilirlar. Bu kadar çabuk, bu kadar nedensiz bir hayran kalmayi incelemek gerekir el bette. Çünkü çok az bir kitlenin izleyebildigi küçücük bir yerel radyoda hayatinda ilk defa mikrofon basin da pes pese üç cümle kurmus bir insana bile bazi in sanlar hemen telefon açip hayrani olduklarini söylüyorlar. Artik starlarin hayranlardan daha kalabalik oldugu bir ülkede bu "aniden hayran olmasendromunu kendine güvensizligin doruk noktaya ulasmasina baglamak acaba abartili mi olur? Yoksa bu "hayrani- mm' lafi, senden haberim var, hepsi bu'

cümlesinden öte bir anlam tasimiyor mu? Belki de öyledir çünkü henüz ülkemizde hayrani tarafindan

öldürülmüs ya da ciddi bir saldiriya ugramis herhangi bir star olmadigina göre, bagli1igina hayran kalacaginiz bir hayran kitlesi de yok demektir.

Onca megahertz gürültüsü içinde bazen radyolarin yasaklandigi dönemi düsünüyorum.. Arabalarin ari tenlerine baglanan öfkeli siyahkurdelalari .. Konusan

Türkiye istiyorduk ve Bos Konusan Türkiye'ye kavus mus bulunuyoruz.

Herkesin her durumda kendini ifade edis seklinin ayni olmasi ne acikli bir durumdur. Her maç öncesi ve sonrasi bütün futbolcularin bütün sorulara verdigi cevaplarin tipatipligi sizi de delirtmiyor mu?

MUHABIR: Evet Ercan ne diyorsun maç için?

GERIDÖRTLÜDENERCAN: Vallahi zor maç... Puana ihtiyacimiz var... Kaybetmeye tahammülümüz yok... Insallah kazaniriz.

Ya da önemli bir penaltiyi gole çevirmis oyuncuya soruyorlar.

MUHABIR: Penalti sirasinda ne hissettin?

GOLCÜERCAN: Vallahi ne bileyim... Vurdum gol oldu...

'Vurdum gol oldu" olur mu Ercan? Bu kadar basit miErcanim ? Hayati bu kadarangutca yasamak seni rahatsiz etmiyor mu yigidim? Olay söyle oldu.. Seti topu beyaz noktaya koydugunda yaklasik on milyon insan nefesini tuttu... Sen gerildin... Ve seninle top arasindaki mesafe birdenbire dünyanin en uzun yolu oldu... Kosmaya basladin... Ilkokuldaki teneffüs zilleri geldi aklina... O zaman da böyle hevesle kosardin..

Sonra sevdalini düsündün... Defileye yetisebilmis miydi acaba? En sonunda taraftar geldi aklina, ya kaçirirsan? Bu hafta rahat uyutmazlar artik! Ne sahtekarhgin kalir ne milyarlik esekligin... Atmalisin bunu Ercan... Kosmalisin Ercan, seni civilcivil bir eglenceye ulastiracak teneffüs zilinin çaldirmali ve ilkokulun bahçesinden tribünlere dogru kosmalisin!

Birbirleriyle konusur, paylasir gibi yapan ama konustukça susan, sustukça yalnizlasan, yalnizlastikça güvensizlesen insanlarin diyarinda yayinimiz yirmi dört saat devam etmektedir... Pardon, bir telefonumuz var... Alo!.. Sizi taniyabilir miyiz?

Peki bir insan bir dicey veya viceyi niçin arar?

bahçemdeki erik agaci

ben her bahar pisman olurum

günese kanar baharlarim

orospu bir gülüsün gamzelerine

yaprakyaprak teslim olurum...

Y. Cumhur Gürbüz

Hiçbir yere dogru düzgün ugramadan, ugrasa bile kendini törpületecek, nasirini kalinlastiracak pismanliklar ve an'i uzatacak sevinçler toplamak için az biraz duraksayan ve sonra stabilize yolda seyrine devam eden bir ömürgeçip gitti sandim bu sabah...

Çok uzak birdagkentte baslayan, sonra Anadolu'nun ortasinda, bazen sebepsiz görünen ama dünya nin en sevgili sonbaharlarini yasatan o büyük baskentte yeseren ve ardindan dünyanin en dolambaçli, en sahtekar ve en güzel sehrinde sürüp giden bir ömrün sonuna yöneldigimi düsündüm bu sabah. Henüz otuzlu yaslarin basinda ama davetsiz gelmis bir baharin tam ortasinda..

Bahçeme nisan gelmis, hiç haberim olmadi. Her nisana hazirlikli olamiyor insan. Ne bir sevda hazirligimiz var, ne de umut veren bir girisim... Bilsek bir yerlerden bir seyler uydururduk. Hakiki bir ask degilse de nisani idare edecek bir didisme ayarlardik belki, ama olmadi.

Yine yeni ve asksiz bir baharin kapisinda buldum kendimi.Her yerden hayat fiskiriyordu ve ben yalnizdim... Içimdeki filizlerde tuhaf bir sonbahar yorgunlugu varken bu sabah ve durup dururken dedemin bahçesiyle bulustum.

Topragin rutubetini koklayip içimin en gizli yerleri ne ulastirdim. Gökyüzüne bakip yesil bir yasamak için uzunuzun gerindim.

Onca beton yilin ve sentetik serüvenin ardindan yalansiz toprakla karsilastim bu sabah.. Çiplak ayakla yürüdüm nemli topragin ve uzak geçmisimin üstün de..

Dallari suyun üstünde (yani bir öpüsmenin en güzel yerinde) dururdu erik agacinin. Havuzun suyunda cilvelesirdi dalindan zamansiz düsen, sirasini sasirmis, yesil, eksi ve çocuklugumun en iyi arkadasi erikler.

Nereden bilebilirdim o zaman bütün asklarin o erik tadinin yeniden animsanmasi oldugunu? O yillar da bilemezdim elbet dedemin bahçesinde geçirdigim günlerin hayatimin en uzak hasretine dönüsecegini...

Yaz sonu, okulun açildigi ilk günlerde, Ankara'nin ayva zamanlarinda yani, 'Yazi nasil geçirdiniz, yaziniz"

ödevlerinde anlattigin tek öyküydü dedemin bahçesindeki yesil yasamaklar. Yerelmasini dalindan, yapragindan tanidigimiz günlerdi. Ciddiye alin, kolay is degildir yerelmasini topragin yüzünde tanimak.

Zaten ben de çok sonradan anlayacaktim bunun humuslu bir maharet oldugunu... Ve çok yenilgi sonra anlayacaktim en gerçek sevdanin insanla toprak arasinda yasandigini. Ölüm gibi bir kavusma baska nasil ve kiminle yasanabilirdi ki?

Ölüm disindaki tüm kavusmalarda belli belirsiz bir ayrilik tadi vardi çünkü. Baharin hem sevda hem ayrilik tadi tasimasi gibi. Her sevinç uzak bir hüznü hatirlatir ya, öyle iste. Biz o hüzünden kurtuldugumuza, onu geçmiste biraktigimiza seviniriz aslinda. Oysa hiçbir aci biraktigimiz yerde kalmaz; onu yanimizda tasir, yeni baharlara ekleriz. Erken açan filizlere soguk vurur birden. Günese güven olmaz çünkü, zamansiz dogar bazen ve dolandirir yüregimizdeki tomurcuklari...

Yalinayak ve kent yorgunu bir yürekle topraga bastim bu sabah. Etrafta bahar... Içimde nedensiz bir yaprak dökümü. Hep yanlis hesapliyorum yasimi... Bir nisan ayi civiltisi için yasli mi sayilirim artik?

Herkeste bir kir gezintisi telasi varken ben saçima düsen kirlari sayiyorum. Henüz otuzlu yaslarin basinda ama habersiz gelmis bir baharin tam ortasindayken...

Oysa temiz bir ask için her sey hazirmis gibi görünüyor: Günes en samimi ikliminde, agaçlarda sevgili filizleri, deniz en yosma maviligine kusanmis ve kuslar her sevda anma sahitlik yapmaya tesne...

Disarida sevgili bahar... Liseli defterlerde siir izdi hami... Ilk bakismalarda güzelim kalp spazmlari...

Agaçli yollarda yürürken ipe sapa gelmez sözler yüzünden bosluga savrulan genç kahkahalar... Bazen bir belediye otobüsünde gürültülü kahkahalar atan bir gruba rastlarsiniz ve muhtemelen kizarsiniz onlara.

Oysa onlar otobüsün içindeki bahan temsil etmektedir Geri kalanlarda bir kis suskunlugu vardir.

Baharin gürültüsü rahatsiz eder bütün kislari.

Bu sabah bahçeye çikip yesil yasamaklar için gerinmeden önce içime kiragi düsmüstü benim de. Hiç

hesapta yoktu bu gürültülü nisan günü. Aklimda sebep siz yaprak dökümü... Ama çiplak ayakta topraga basinca, birden dedemin bahçesinde buldum kendi mi... O havuz, o eksi erik tadi.

Ne dedemin bahçesindeyim simdi, ne de dallari degiyor erik agacinin suya. Öksüz kalali çok oldu dedemin bahçesi. Kimse su vermiyor çocuklugumun havuzuna. Dedemler beton ve cadde üstü bir hayata tasindi. Seftali agaçlarinin hüzünlü sarkisini söyleyen de dinleyen de kalmadi artik.

Ama ben bu sabah aradan bir gençlikgeçtikten sonra çiplak ayakla topraga bastim. Tepemde dallari yüklü, tepemde dallari güler yüzlü bir erik agaci... Iste o zaman hala toprakla dost olmak mümkün diye düsündüm. Sanki ben hep ayni yerde durmustum da bütün yasamaklar yanimdangeçip gitmisti. Ben hala dedemin bahçesindeydim ve hala erik agacinin dallari suya düsüyordu bir sevgilinin saçlari gibi.

Bu sabah, tepemde dallari hayat yüklü bir erik agaci, nemli topraga çiplak ayakla basarak ve geçmis pismanliklari yeni korkulara ulayarak dedim ki; haydi yüregim! Iste yeniden topraga ve hayata asik olma zamani!..

kirilgan

Senin asil adin Kirilgan. Alninda yaziyor... Gözaltlarina islenmis hatta mor alfabesiyle hüznün...

Sen... Aglamaya bahane istemeyen, her daim insan gibi hiçkirabilen... Profesyonel incinen... Kirilgan.

Zor günler degil mi? Kaba saba günlen.. Sen, sana söylenen cümlelerin her virgülünde bir nakis zarafeti ararken, sinir sistemi olan hiçbir canliyi yemezken sen, ne zor günler degil mi?

Sokaklar sana göre degil. Bu konusmalar hatta bu Türkçe bile sana göre degil. Hiçbir cadde düzenlemesi sana göre yapilmamis. Sen hesapta yoksun Kirilgan! Bütün hesaplar ortalama insan üzerine yapilmis.

Seçen, seçilen ve seçmen onlar... Onlar bir yolda agaci ya da yesili sart kosmuyor.Geçebilsinler yeter. Ya da bir yemekte sanatsal bir siklik aramiyorlar. Doysunlar ye ten.. Oysa sen öyle misin ya? Sen önce en az on dakika izlemelisin sarabin kadehteki durusunu! Nasil mucizevi bir kirmizi olduguna sasarak ama sarabin -kirmizisin elbette- askin meyi olmasini uygun bularak... Kirmizi çünkü, daha ne olsun! Acinin

renkçesi!

Oysa sarap deyince onlarin aklina sur dibindeki kesler geliyor. Hos sen bahsettikleri kesleri de, kendi yasamsal alanlarinda mutlu insanlar olarak görüyor sun. Igrenmiyorsun. Herkes mutlulugun pesindeyse eger, onlar bizden bin sise daha yaklasti mutlu sona diye düsünüyorsun. Çünkü her sarap ehli biraz kirilgandir bunu biliyorsun.

Ölüleri seviyorsun sonra... Siir yazmis yazmamis, kat yapmis yapmamis, bomba koymus koymamis bütün ölüleri seviyorsun. Ölülerden hinç alanlari anlami yorsun. Nasil oluyor da teröristler ölü olarak ele geçiriliyor anlamiyorsun. Peki bu ölü olarak ele geçirilenler ne olarak gömülüyor! Bir terörist öldükten sonra da terörist midir? Bir ölü nasil terör eylemi yapabiliyor?

Insan öldüren ölüler mi var? Korku filmi mi çeviriyorsunuz yoksa benim devletin artik reenkarnasyona mi inaniyor? Bir idam cezasini kaç kez infaz edebilecegi saniyorsunuz ki? Neden gencecik, çürümüs ölü

bedenleriyanyana dizip dünya aleme gösteriyorsunuz? Neden, en azindan ölü genç kizlarin üstünü

örtmüyorsunuz? Onlarin çiplakligi sizi utandirmiyor mu? Neden? Ölülerden ne istiyorsunuz? Önce düsmani vurup sonra mezari basinda bögürebögüre aglayan kahramanlar yasamayacak mi bir daha?

Reenkarnasyon onlar için geçerli degil mi? Ölüleri rahat birakin. Onlara saygili davranin. Onlar öldü.

Korkacak bir sey yok artik. Bu kardes talaninda hepsi bizim bahçemizin çocuklari degil mi?.. Ölen, öldüren... Madem ki bu öl meler öldürmeler bitmiyor, bari gelin ölülerimizi ayni saygiyla gömelim.

Matemimizde ortak olalim. Agitlarimiz kardes degil mi artik yoksa? Birbirimize taziye ye gidelim. Aglayici kadinlari olalim anli evlerimizin!

Bosuna bagiriyorsun Kirilgan, duymuyorlar. Zaten biraz daha bagirirsan sana da terörist diyebilirler.

Oysa sen sinir sistemi olan hiçbir canliyi yemiyorsun bile.Farketmez , çünkü onlar o kadar çok bagiriyor ki kendi seslerinden baskasini duymaz olmuslar.

Senin asil adin Kirilgan. Dudaklarinin titrekligin den belli. Yanlis ülkenin hatta yanlis dünyanin zamansiz gelmis çocugusun sen. Öyle tuhafsin ki her ölüme ama her ölüme agliyorsun... Zalimin de mazlumun da aci sonu seni ayni oranda üzüyor artik. Hatirliyorsun

halaÇavuseskunun cellatlarinin karsisindaki çaresizligini... Ve tanri kamerayi yaratti diyorsun kendi kendine. Yasasin artik istedigimiz kadar zavallilasabilir ve bunu gizli veya apaçik kameraylatesbit edebiliriz! Çünkü artik her boydan her çesit kameramiz var. Görme duyunuzu -ki en kolay kandirilandir- bütün da yularinizin önüne çikarabiliriz artik! Yasasin, dünyamizi istedigimiz kadar igrençlestirebiliriz! Bir tabakpopcorn esliginde infazlari seyredebiliriz!

Yanlis kameraya konusuyorsun Kirilgan, seni çekmiyorlar. Dedim ya sen hesapta yoksun. Bu televizyon haberleri, programlan senin için yapilmiyor.Reyting hesaplarinda sen yoksun. Sen yasamiyorsun Kirilgan.

Bunlarin tümü onlar için yapiliyor. Onlarin sevdigi program, onlarin sevdigi haber yapiliyor. Bir haberi sevmek ya da sevmemek ne demektir sen anlamiyorsun ama, onlar anliyor.

Sevmek... Sihirli kelimeyi kullandim galiba? Duyunca yüzünden gri bir bulut geçti de... Hangi yagmura gidiyor acaba' Seni en çok kiran sözcük degil mi?

Sevgi.. Sevmek... Birini, bir seyi, bir yeri sevmek... Vatani sevmek mesela. Bunu da çok anladigin söylenemez degil mi? Yani eger bu, Istanbul disinda Istanbulsuz yapamamaksa, Bogaz'da bir balik-raki aksami nin hasretiyle kederden gebermekse mesela Isveç'te, söyleyecek bir sey yok galiba, tam olarak böyle degil istedikleri. Evetevet onlar ISTIYORLAR... Senin sevgini tartiyorlar. Vatani onlar gibi ve onlarin istedigi kadar sevmen gerekiyor. Aslinda görülmez bir yazi yar sinir kapilarinda yurdun.
SEVMEK

MECBURIDIR! SEVMEYEN DEFOLSUN GITSIN!

Sen de bagirip sevmenin mecburiyeti olur mu, mecburiyet diye bir sözcük kullanilir mi yürek mesailerinde? Bu toprak parçasini sevilecek bir yer yapalim önce!. Ve sonra kimsenin seni duymayacagi bir kuytuya saklanip, belki de iki damla gözyasi esliginde ve muhtemelen ikinci raki dublesinden sonra -ki sarap askin içkisiyse raki da hasretindir- sizili bir cümle düsüyor agzindan yere: Ey benim üç tarafi hüzünlerle çevrili yurdum,umrunda mi bilmiyorum ama, seni seviyorum.

Aslinda sen iyi bir adama benziyorsun Kirilgan. Kimseye bir zararin yok en azindan. Ne aci degil mi, zararsiz olmak iyi olmaya yetiyor. Çünkü etrafta bir sürü yasam zararlisi var ve tarim bakanligi henüz bunlara karsi ciddi bir tedbir almis degil...

Yani diyecegim su ki Kirilgan, bu kadar takma kafana... Hiçbir seyi de üstüne alinma. Çünkü dedim ya, sen hesapta yoksun: Hiçbir seyi seni düsünerek yapmiyorlar! Ne televizyonlari, ne gazeteleri, ne savaslari..

Senin asil adin Kirilgan. Alninda yaziyor.

benim zavalli harflerim

Çoktandir taniyorum bu duyguyu. Bazen bir aci bazen sadece kimliksiz bir bulut sayesinde yirmi dokuz harfle burun buruna gelmek... Hadi yanindayiz demeleri bana... Bizi hale yola sok, sekillendir, içindekilerden bir fihrist yap, sirala, yarala... Aslinda komikler. Her seye çare olabileceklerini saniyorlar.

Oysa beyaz kagit üstünde bazen çaresiz lekelerden baska bir sey degiller. Mesela su "a" harfini ele alalim.

Üçünü bir araya getiriyorsun saskinlik oluyor. On tanesini yan yana diziyorsun çiglik kivamina erisiyorlar.

Harfler kendilerini bir sey zannediyor.

Yazmakla ilgili ne söyleyebilirim ki, zamana karsi harf zayiati. Iç yerlerinde beliren gri bir bulutu baskalarinin da anlayabilecegi hale getirme ugrasi. Oysa ne gerek var bilmiyorum. Kime anlatiyorum?

Niçin? Hüzne fiyakali bir edebiyat giydirmekten baska nedir ki yazmak? Ya da okuyani gidik yerinden dürtmek. Gülsünler diye. Üzülsünler diye... Anlasinlar, anlassinlar diye. Ve en kimseyle anlasamayanlarin isiyken yazmak...

Anlatabilseydim yazmazdim.

Yazinca çekilir biri oluyorum, tek bildigim bu. Hep baskalari için kagida döküyorum içimin kirlenen seslerini. Evet sesler de kirlenir. Kokular bile hatta. Eski tadi kalmayabilir bugunun.

Harflerin sözcük olusturmak için bir araya gelmesi imece usulü bir hüzün insaatidir çogu zaman.

Bu kadar üzgün olmasam yazmazdim.

Yeryüzünün bu yarimadasinda (belki tamada olsaydi her sey daha kolay olurdu), y4ni bu cografyasi bile yarim ülkede toputopu yirmi dokuz arkadasim var. Bazilariyla çok az görüssem de, meselaje ile çok samimi oldugumuz söylenemez, hep yanimdalar. BU tün sirlarimi biliyor ve benden izin alma nezaketini bile göstermeden açik ediyorlar her seyi. Kimseyi agiz tadiyla aldatamiyorum bu yüzden. Çizgisiz bir beyaz kagitla karsilasmaya görsünler, her seyi anlatiyorlar. Hem de en burkucu tarafindan. Siir diye bir sey tuttur muslar, kimseye acimiyorlar.

Bir tek senden korkuyorlar su siralar.

Bak simdi de lafi sana getirdiler gördün mü? Ne zaman seni görsem etrafta kimsecikler olmuyor.

Harflerim zavalli seslerin gölgelerine saklaniyor. Oysa her kese seslerini geregere bagiriyorlardi.

Kendilerini arayip da bulamadiklari bir cakayla bir araya getiren bir dimag bulmuslardi ve havalarindan geçilmiyordu . Biz istersek bir araya gelir gülmekten öldürürüz hepinizi ya da göz pinarlarinizi kanatiriz istersek diyorlardi. Onlar benim dilimin kayganligini asip meshur olmuslardi. Herkesi etkileyebileceklerini düsünüyorlardi.

Harflerim beni her seye alet ediyordu.

Ama senden korkuyorlar iste. En çok da suskunlugundan. Zaman durdu saniyorlar sen susunca.

Aptallasiyorlar. Simdi ne yapacagiz, diyorlar. Eyvah oluyorlar aniden. Ve panik halinde sesler çikarmaya basliyorlar. Onlari unuttun, onlari istemiyorsun saniyorlar harflerini. Güleceksin belki ama kaslarindan bile ürküyorlar.

Kaslarinin yayina takili ok oluyor çünkü gözlerin. Baktigi yerden ses getiren gözlerin.. Gözlerinin önünde küçülüyor harflerini. Üzücü bir suskunlugun içinde durup ‘Hepinizi taniyorum, sasirtici degilsiniz, biz de bu harflerden çok var’ der gibi bakiyor gözlerin.

Gözlerin olmasa yazmazdim ve gözlerin yokken ben iyi bir yazardim.

Bozdun harflerimin fiyakasini.

Ve seninle karsilastigim, yani annenin seni dogurdugu, bizim birbirimizi dogurdugumuz o günden sonra ilk kez bir araya geliyorlar. Tembellesmisler. Bir birlerini ilk kez görüyor, ilk defayanyana geliyor gibiler. Ama simdi tuhaf bir hevesle bu korkuya direnerek toplanip bagirmaya baslamalarinin bir anlami olmali. Saninin sana alisiyorlar. Kivircik saçli küçük bir kiz çocugunun adinin ilk harfinden aldilar isareti belki... Saka yaptigini biliyorlar artik. Seni seviyorlar.

Iste bu yüzden sürekli bana Seni seviyorum” dedirtiyorlar. Tekrara düsme, sikici olma ya da anlami asindirma kaygisini bir yana biraktilar. Çünkü onlar çok iyi biliyor ki iyi filmlerde çok zor söyletilir ‘Seni

seviyorum' cümlesi. Esas adam, yani sapma kadar insan yürekli, karizmasinda firtinalar barindiran ama iste Allah kahretsin ki sevgisini gösteremeyen adam filmin sonunda, ölürken söyler bazen. Hatta cümle

'Seni hep sevdim 'e dönüsür. Hep sevmistir, gizligizli aglamistir ama o cümleyi söyleyememistir iste...

Ama ben esas adamlari sevmem.

Esas adamlar siradan insanlar içindir.

Sirayi bozmasaydim yazamazdim.

Simdi harflerim sana, bütün cesaretlerini toplayip kendilerine çekidüzen vererek ve 'Begenmezse bozulmayalim arkadaslar" cümlesinin ardina saklanip, sahip olduklari sesleri titrete titrete bir cümle hediye etmek istiyorlar:

Merhaba, seni seviyorum, seni sevmeseydim yazamazdim.

selahattin dedemin adiydi

Beni incittiniz. Önce bunu söylemek zorundayim. Merhaba bile demeden. Kendimi tanitmadan. Kendimi tanitmak mi? Ben bunu hiç yapamadim ki.. Ne yasarken ne de ölürken anlatabildim kendimi. Ailem için talihsiz bir kazaydi dogumum ve yirmi bes yasindaydim beni öldürdügünüzde. Babamin utanci yirmi bes yasindaydi.

Beni incittiniz. Hayatimin her yerine pis bakislarinizdan biçaklar soktunuz. Beni kanattiniz. Oysa ben size hiçbir sey yapmamistim. Beni öldürdügünüzde yirmi bes yasindayim. Zararsizligim yirmi bes yasindaydi.

Biraz çocuklugumdan söz edeyim. ilk aklima gelen bahçemizdeki kayak agaçlaridir.. Kayak agaçlari pamuk dagitirdi bize rüzgarda. Içimden, hiç kimsenin duymadigi bir sarki söyler dans ederdim rüzgarda, pamuklarin arasinda. Anneme sorardim: "Anne pamuk agaçta mi yetisir yoksa eczanede mi?"

Çok sonra bir gün, beni evine götüren okumus sakalli bir adamin salonunda, onun dus almasini beklerken (dus almadan sevisemezmis), kütüphaneden rasgele çektigim bir kitapta rastladim çocuklugumdaki pamuklara. Söyle yaziyordu:

"Pamukladimiydikavaklar, kiraz gelir ardindan..."

"Kim yazmis bunu" diye sordum sakalli adama sevisirken. "Güzel bir adam" dedi. Çoktan ölmüs megerse. Siiri yazan adam yani... Yazik diye düsündüm. Keske ölmeseydi. Madem ki ayni bahçenin çocuklariydik...

Ne diyordum?.. Çocuklugumu anlatiyordum degil mi? Evet babamin bana taktigi isim Selahattin 'di.

Dedemin adiymis. Ama ben hiçbir zaman Selahattin olmadim. Olamadim. Ugrastim aslinda. Lise son sinifta biyik bile biraktim ama ancak iki gün sürdü biyikliligim. Biyikla yüzüm anlasamadilar ne yapalim?

Anneme ev islerinde yardim edisim önce övgüyle karsilandi. Aferin dediler, ne akilli çocuk bu. Tigla isledigim örtü uzun zaman kaldi televizyonun üstünde. ilk tokadi o zaman yedim babamdan. Babam tokadin örtüyle ilgisi yokmus gibi davrandi. Güya ben ona cevap vermisim de bilmem ne. Biliyordum, ilk isareti almisti ama böyle bir seyin gerçek olmasi ihtimalini düsünmek bile istemiyordu. Sonra bütün

arkadaslarimin kiz olmasi ve bes tas oyunundaki dillere destan basarim ailemi ve herkesi rahatsiz etmeye baslamisti. Övünmek gibi olmasin ama hala bes tas oynanin ve beni yenecek kimse de yoktur...

Affedersiniz... Yani beni öldürmeseydiniz oynardim veyenerdim demek istiyorum. Zaten beni yenemediginiz için öldürdünüz ya, neyse...

Hayatimin liseyi bitirdigim güne kadar olan bölü mü, herkesin gözünün önündeki seyi toplu olarak görmezden geldikleri bir dönem oldu. Hani ZekiMüren size göre hiçbir zaman escinsel olmadi ya, o hesap iste... besbelli diger erkek çocuklarina benzemiyordum. Diger erkek çocuklarinin hepsi birbirlerine benziyorlardi ama bu durum kimseyi rahatsiz etmiyordu. Zaten hepiniz, herkes herkese benzesin istiyorsunuz. Buna ragmen kizin biri lise birinci sinifta bana bir ask mektubu göndermisti. Hatira defterinden yirtilmis pembe bir kagitti, hatirliyorum. Üstünde belli belirsiz çiçekler arasinda fiyakali bir kalp resmi vardi. “Gözlerimi senden alamiyorum. Bana gözlerimi geri ver” diye yaziyordu kagitta. Kalbin içine kendi adimin bas harfiyle benimkini yazmayi da unutmamisti tabii. Güzel bir çocuktum. Kiz beni begenmisti. Galiba gözleri hep bende kaldi. Geri veremedim çünkü o günden sonra üç gün okula gitmedim. O kagit beni derinden etkilemisti. Hayatimda ilk kez kendime sorular sor maya baslamistim. Bu kiz deli miydi? Ben bir kizla... nasil yani? Evet adim Selahattin ’di, evet Selahattin de demin adiydi, evet güzel bir çocuktum, evet kizin gözleri bendeydi... Ama o mektubu aldigim gün belki de ruhum ilk kez bedenimden firar etmek istedi.

Sonra on sekiz yasima girdigim bahar, bir çocuk sevdim. Bakkalin ogluydu. Hiç konusmadik ama gözlerimiz öyle gevezeydi ki. Benim gözlerim de onda kaldi anlayacaginiz. Hala da ondadir. Vedat... Bana amcasinin kiziyla evlenecegini söyledigi gün ilk ve son kez elimi tuttu. “Üzülme” dedi. “Neden üzüleyim ki”

dedim, “bir gün biz de bir kismet bulacagiz elbet”

türünden saçma sapan laflar ettim. Çok agladim sonra. Annem biliyordu her seyi. Babamla kavga ettikleri günlerin birinde (aslinda kavga etmedikleri gün yoktu) öfkeden deliye dönen annem babamin gözlerinin içine bakarak “sen adam olsaydin bu çocuk da bakkalin ogluyla...” dedi... Sözünü tamamlayamadi.

Beni ve annemi çok dövdünüz. Hepiniz babamin kiligina girmistiniz. Hepiniz babama benziyordunuz ve bu benzerlik sizi hiç rahatsiz etmiyordu.

Belki de en çok, karpuz kamyonunun kasasinda o hayvanla yattigim gün sevindiniz ve kizdiniz.

Sevindiniz, çünkü kuskulariniz gerçek olmustu. Siz zaten süpheleniyordunuz. Böyle olacagi belliydi, biliyordunuz. Hakli çikmis olmanin hakli gururunu tattiginiz için sevindiniz... Ve kizdiniz, çünkü adim Selahattin ’di. Selahattin dedemin adiydi. Selahattin ’lerkm yon kasalarinda hayvanlarla yatmazlardi.

Sonrasi malum hikaye. Evden kovulus... Sehirde kendime benzeyenlerle, yani dedelerinin adini tasimak istemeyen arkadaslarla birlikte sizin sahibi oldugunuz hayatin içinde, sizden gizlenebilecek bir yer arayisi ...

Ve ardindan pis bir ameliyathanede bir kasap tarafindan Selahattin ’in hayatina son veris. Meger koca Selahattin ufacik bir et parçasiymis Dedecigim beni bagisla.

Ama Sinem öyle mi? Onun güzel bir yüregi vardi.Pamukladimiydi kavaklar, dans ederdi kiraz gelsin diye.

Ama siz Selahattin ’in babasi, Selahattin ’in annesi, Selahattin’in arkadasi, Selahattin ’in komsusu, Selahattin’in bakkali, Selahattin’in ev sahibiydiniz... Sinem’i hiçbiriniz tanimak istemediniz. Igrendiniz ondan. Geriye bir tek Sinem’in Sinem gibi arkadaslari ve Sinem’in polisleri kaldi.

Ve en sonunda ben otobanda beni götürüp orman da düzecek bir hayvani beklerken arabanizla çarptiniz.

Önce telaslandiniz, çünkü bir insana çarptigimizi düsündünüz. Indiniz arabadan, baktiniz ki yerde yatan bir Selahattin degil kalça kemikleri mini etegini zora sokan bir Sinem’di. Rahatladiniz... Ve hizla terk ettiniz orayi...

Ödesmistik çünkü...

Ben sizin Selahattin’inizi öldürmüstüm Siz de benim Sinem’imi öldürdünüz...

dogum günü 17 agustos

Hayatinin nasil baslatiyorsunuz? Miladiniz nedir? Dogum gününüz.mü? Yoksa sevdiginiz, ugruna öldügünüz öldürdügünüz adamin dogum günü mü? Bir yerin mesela Istanbul’un fethi midir miladiniz? Belki de Malazgirt Savasi? Atom bombasinin atildigi gür’, herhangi bir savasin basladigi ya da bittigi gün belki de? Komünist manifestonun yazildigi an ya da bir peygamberin herhangi bir günü?

Hangisi?

Kendi dogumunuzu bu denli siradan ve önemsiz kilan olay hangisidir? Kendi varolusunuzu hangi dogusun devami sayiyorsunuz? Hangi tarihi sahsiyetin ikinci hayatinin size sunuldugunu zannediyorsunuz?

Kimsiniz?

Bir siyasi akima ya da dinsel bir temele dayanma yan, sadece sizle baslayip sizle biten bir hayat yasadiginiza inanmamanizi saglayan çaresizlik üzerine düsündünüz mü hiç?

Böyle dertler hiçbirimizi irgalamazken, sizin çilenizi hart harf çeken kimi yazarlarin delirmek üzere oldugunun farkina vardiniz mi hiç? Oysa sadece yazarlar degil siz de delirmelisiniz çünkü sizin hayatiniz da

“aile baslayip “zile biliyor. Siz bazi harfleri çok abartiyorsunuz hepsi bu!

Alfabenizi yanlis harfle baslatiyorsunuz.

Delirmekten bu kadar çok korktugunuz ve hayatin içinde hep tek sira halinde yürümek zorunda kaldiginiz için dogum gününüzü sasirdiniz ama tanri simdi hepimize ortak bir dogum günü armagan etti: 17 Agustos!..

Artik hepimiz, üç tarafi denizlerle ve her tarafi fay hatlariyla çevrili, bir tek çakil tasim cümle alemden sakindigimiz, alti çürük, üstü prefabrik, siya seti dandik, sanatitelevolelik bu cennet, bu cehennem vatanda sifir yasinda bebeleriz. Yeni bir hayat kurmak zorundayiz ve aklimiz fena halde karisik. Sifir yasinda bir bebek için fazla yasliyiz ama bundan sonra yapacagimiz tercihlerle gençlesmemiz mümkün.

Depremde ölen yakinlarimizi degil sadece, ölmesi gereken yanlarimizi da gömmeliyiz. Hiç kavga etmeden üstelik, insanlari kendimize benzetmeye çalismadan..

Simdiye kadar okumamizi, yazmamizi engelleyen ve bir süngünün gölgesinde kurulan okuma yazma seferberliklerinde tanistigimiz alfabemizi degistirmeliyiz. Artik okuma kitaplarimiz 'TürkünTürkten baska dostu yoktur cümlesiyle baslamamali. Altimiz çürükse üstümüzü düzeltmeliyiz. GüzelTürkçemizdekj ki mi sözcükleri de büyük harfle baslatmaliyiz. Hangi cümlenin neresine yazilirsa yazilsin büyük harfle bas lamali, mesela Demokrasi, mesela Baris, Insan, Sanat, Ask, Onur, Umut, Istifa, hatta Intihar bile! Çünküdevljet kimi ölülerimizi resmi evrakta yeniden dirilttigi halde on binlere varan ölü sayisi ortada dururken bir tek yetkilinin Istifa etmemesi akla zarar bir durum degil midir? Belki de bundan böyle seçimlerdeki bütün adaylarasurdan sormaliyiz:

"Benim için intihar eder misin?'

'Bir gün günah islediginde farkina varacak ve onun bedelini bu dünyada ve bize ödeyecek misin?"

"Hayatinin herhangi bir aninda gerçekten ama ger çekten utandigin oldu mu?'

'Daha önce hiç, görünürde seni hiç ilgilendirmeyen bir aciyi içinde hissettigin ve insan gibi agladigin oldu mu?'

Düzeni yikmak isteyenlerle korumak isteyenler çatisirken, düzeni yikmak degilse de onarmak isteyenlerin ara dayagi yedigi ve böyle biçimlenen ya da biçimsizlesen politik tarihimiz yerle bir oldu. Hem de kirk bes saniye içinde... Elbet enkaz altindaki bu politik çöpleri kurtarmak isteyenler çikacaktir Simdiden çalismalara basladilar bile...

Belki de tarihinde ilk kez sorgusuz, sualsiz, isaretsiz ve yalansiz bir biçimde birlesen toplumu, kendi üzeri ne yikilmis bir enkaz gibi algilayanlarin üstünden kalkmamaliyiz!

Yikilani yeniden yaparken seçici davranmaliyiz.

Alfabemizi degistirmeliyiz. Büyük harfle baslamasi gereken özel isimleri özenle seçmeliyiz.

O deprem günü, tarihin sifir noktasina gömüldü bütün milatlariniz!

Simdi hepinizin alninda çiplak bir acinin mührü gibi duran yeni bir sifiriniz var!

Hepiniz 17 Agustos'ta dogdunuz!

Ve artik hepiniz 17 Agustos hareketinin dogal üyelerisiniz !

Dogum gününüz kutlu olsun!

demir somyanin altindan

Aslinda ayriligi severim. Insancadir. "arkasina bakmadan gitti" derler bir ayrilanin fiyakasini anlatmak için.

"Geride biraktiklarini ölesiye seviyor ve merak ediyordu ama gururu her seyden daha önemliydi" an lamina gelir bu söz. Madem ki ayriliyorsun, dönüp bakmayacaksin.

Biz kianadolu'nun her seye her an aglayabilen, diplomasi falan bilmeyen, geldigi yer ya da sahip oldugu

mevki ne olursa olsun her daim bes yasindaki bir kiz çocugu kadar basarili küsebilen insanlariyiz. Biz sonlari, biz ayriligi iyi biliriz. Içimizden kaçi tüm yakinlariyla ayni sehirde yasiyor? Kaçimiz dedemizin büyüdügü sokakta gezdirebildik çocugumuzu? Bir in sandan, bir sehirden ayrilmak bizim için siradan bir is tir. Nasirli bir hasretle yasariz. Bazilarimiz giden bazilarimiz kalan kisimdadir. Nereden baksan hüzün familyasi.

Küskünlügü de severim. Kirilgan isidir.

Çocuklugum annemden babamdan çok uzakta geç ü_özlemle tanisikligim esk1dh bu yüzden hep yazdim ve hala yazmaktayim hasretimi. Çocukluguma sinmis bir hasret sözcügü hiçbir zaman kalemimin pesini birakmadi. Anadolu'nun bir kösesinde (dogdugum yer gerçekten Anadolu'nun tam kösesindedir), dogup çok uzak bir büyük sehirde büyüdügüm için ve annemin yüzüne karsi simarma firsatini çok fazla bulamadigim için küsmeyi adet edindim sanirim. Olur olmaz nedenlerle küser, demir somyanin altina girerdim. Halinin uzanamadigi köseye, buz gibi betona uzanir, annemin babamin tüm çabalarina karsin çikmazdim oradan. Durumumu daha acinasi, direnisimi daha vurucu hale getirmek için soguk betonun üstün de yatardim. Tam da yemek saatinde.

Simdi ne zaman sevgisiz kalsam, ne zaman yalnizligima çare bir simariklik, beni simartacak sefkatli bir kadin eline ihtiyaç duysam küsüyorum. Demir som yarin altina kaçiyorum yine. Sadece sobali evde büyü

yen çocuklarin bildigi bir beton soguklugunu hissediyorum içimde.

Kendimi hayatla kavga edebilecek güçte hissettigim zaman çikiyorum somyanin altindan ve mizah yapmaya basliyorum. Benimle alay etmesinler diye onlardan önce kendimle alay ediyorum. Onlara söyleyecek söz birakmamak için yaziyorum. Gülüyorlar. Kahkahalarimin arkasina saklaniyorum bu kez.

Küsmüyorum ama korkuyorum. O sira onlar gülmekle mesgul olduklari için anlamiyorlar.

Ülkenin en sulu göz mizahçisi olusum bundandir.

Nüfus cüzdanimdaki fotografta hep bir palyaço kederi tasiyorum.

Bir süredir kendime saklanacak baska bir yer, bir isim bulmustum. Demir somyanin altinda ya da kahkahalarin arkasinda saklanisim yetmiyormus gibi kendime yepyeni bir isim bulmustum. Gürbüz Vural beni sakladi. Kendisine sükran borçluyum. Elbette karisina da. Belki özel hayatlarina fazlaca burnumu soktum ama yine de sevdim onlari.

Neden böyle hüzünlü sözler akiyor zihnime bilmem. Ortada o kadar da acikli bir durum yok. Evet yine de bir son, bir ayrilik söz konusu ama bu durum daha eglenceli hale getirilebilir. Hüzünden vazgeçemiyorsan onu seveceksin. Hani depremi seven sismolog misali. Yilanlari seven bir zoolog ya da...

Bu aslinda bir tesekkür yazisi. Nasil yazilacagi önceden bilinmeyen, edebiyatmedebiyat sallamayan, ne anlattigini bile sonradan, yazdiktan sonra ögrenen bir yazi.

Basta Gürbüz Vural ve pek degerli esi isimsiz hanimefendiye, hanimefendinin annesine, konusmalarda adi geçen tüm yakinlarina, bu yazilari okuyan, okumayan,internette bu yazilari çogaltip baska insanlarla paylasan, bana su ya da bu kanalla mesaj gönderen tüm okurlara tesekkür ederim.

Evet kandirildiniz.

Hos birkandirmacaya kattim sizi. Umarim kizmaziniz. Unutmayin ki yazi isi zaten bastan sona bir kandirmacadir. Gürbüz Vural benim kadar gerçek ve benim kadar sanaldi. Tüm kananlara tesekkür ederim.

Bütün bu "Gürbüz Vural meselesi"ni demir somyanin altindaki çocugun ilgi çekmek için yaptigi simariklik olarak da düsünebilirsiniz.

Ayriligi ve küskünlügü sevmek onlardan kurtulmanin tek yolu galiba.

"Gerçek kimligim "e gelince! Gerçek kimligimi aslinda bilmiyorum!

Ama adim Yilmaz. Yilmaz Erdogan.

Bunu biliyorum.

alinyazisinin kesfi

Akillar arasi seyahatlerin birinde karsilastigim ve hemencecik kaynastigim bir konu oldu zaman içinde.

Zaten bana, zamanin disinda herhangi bir aktivite yaptira bilecek bir teknolojik imkan da yoktu.

insanoglunun evrim sürecinin devam ettigi kesindir. Ama her zaman maymundan bu yana olmayabilin Ben nice adam gördüm kesinlikle öküzden gelmisti... Yani öküz gelmisti ve öküz gidecegi kesindi. Zira maymun neticede sempatik bir hayvandir. Pek çok insanda o sempatiden eser yoktur.

Isin sakasi bas köseye, bu akil yolunda karsima çikan konu insanin gen sifresinin çözülmesiyle ilgili...

Evet hiç bir tartismaya yer birakmayacak bir sekilde insanoglu ALINYAZISI 'nibuldu! Evet çözdük KADER kavraminin gizemini!

Alin, bu yazinin en okunakli oldugu, nispeten düz bir alan diye ismi alinyazisi, yoksa bu KADER 'in ta kendisi iste!

Yarinin toplumunda bir çocuk, dünyaya gelmeden önce bilinecek hangi hastaliklari mesela kaç yasinda yasayacagi? Cinsel tercihlerinin ne türde olacagini söyleyecekler bize? Evet hiçbir bilinçli ve bagimsiz tercih sapkinlik ya da hastalik olamaz! Buna cinsellik de dahildir ve bu da her sey gibi genetik bir seydir.

Çok uzak olmayan bir tarihte insanlar ceplerinde küçücük ve herhalde dijital (zaten o yüzden küçücük)

"kimlik karti" tasiyacaklar. Burada herkesin her seyi en basta da gen haritasi bulunacak. Insanlar sevgililerine bu kimlik kartlarini gösterecekler ve bu yolla birbirlerini tümüyle tanimis olacaklar. Simdi 2002 yilinda tasidiklari kimlik onlarla ilgili hiçbir "gerçek" bilgi vermiyor. Simdiki kimliklerimiz devletin bize verdigi ve tasimamizin zorunlu oldugu bir belgedir ve öküzlerin götüne yapilandögmelerden hem daha saçma, hem de zamanzaman daha an vericidir. Çünkü bazen devlet onu sebepsiz yere geri alir. Iste o zaman çok acitir. Devlet senin bu yurdun çocugu olup olmaman konusunda söz sahibidir. Mesela bizim devletimize göre hala Nazim Hikmet bu yurdun insani degildir. Bu yasagi koyan insanlarin kendileri de dahil bu ülkede Nazim Hikmetten su ya da bu sekilde etkilenmemis ya da ilgilenmemis bir Allah'in kulu yokken üstelik! Nazim Hikmet'le ilgili herhangi bir "sey" birinci sayfa haberidir! Neden acaba? Baska hangi Rus vatandasinin bizim hayatimizda böyle bir garantisi vardir.

Bir insanin kendi yurdunu seçmesi konusunda hiç bir devletin hiçbir bireye söyleyecek bir sözü yoktur olamaz da! Bir insan bir yurdu sevecekse kimseden izin almaz. Bir insan bir seye asik olurken kimseden izin almaz!

Ama benim ülkemde SEVGI, çogu zaman bir IZINSIZ GÖSTERI oldu.

Kimse kimseyi ya da hiçbir seyi ulu orta sevdigini bagirmasin.

Polis ve gösteri salahiyetleri kanununca yasaktir!

Ve böyle olunca sevgi gösterisi sirasinda sevgiden herhangi bir eser kalmadi tabii. Sosyalizmi sevenler polis kordonu arasinda ilk gelecek cop darbesinin yerini kestirmeye çalisirken çok SEVGILI bir grup olusturamadilar. Allah'a baskalarindan daha çok inandiklarini, daha iyi tanidiklarini ve daha çok sevdiklerini göstermek için toplananlar bazen insanoglunun görüp göre bilecegi en öfkeli kalabaliklari olusturdular.

Ama benim insanlarim bir seyi sevmekle, o seyi sevmeyenlerden nefret etmenin ayni sey oldugunu zannetiller . Hayir böyle bir baglanti yoktur mutlak akilda!

BIR "SEY"I (KI BU SEY, BIR INSAN DA OLABILIR) SEVIYOR OLMAK BIR MARIFET

DEGILDIR. MARIFET O SEYI SEVMEYENI DE SEVEBILMEKTIR.

Alinyazisi ve gen sifresine geri dönüyorum buradan. Evet tam tarih veremeyecegim ama kisa bir süre sonra bazi evlenecek olan sahislar yüce devletimizin saygin bir kurumuna ismi de mesela SAGLIKLI NESILLER GENEL MÜDÜRLUGÜ olsun resmi basvuru yapacaklar Oradaki yetkili ve uzman kisiler, iki kisinin gen sifrelerini bilgisayar ortaminda olasi bir biçimde birlestirip, dogacak çocuklarin neredeyse

"kesin"e yakin bir gen sifresini çikaracaklar ve diyecekler ki mesela: YETKILI: Bakin efendim, evlenirseniz ilk çocugunuzun özellikleri sunlar olacak... kesinlikle seker hastasi olacak! Asabi bir yapisi olacak Escinsel olma yüzdesi neredeyse yüzde seksen! Olasi çocugunuzda siddet genleri çok fazla... Katil de olabilir ilerde, vs. Iste tüm bunlar yüzünden isterseniz bu evlenme ve varsa çocuk yapma planinizi yeniden düsünün.

(Bu öyküden romantik bir bilimkurgu filmi kurula bilir.. düsünelim.) Evet biz alinyazisini, kaderi kesfettik. Evet böyle bir sey varmis. Evet nasil bir hayat yasayacagimiz (teknik olarak, kendi "beyinsel tercih yapma" kabiliyetimizle yapacagimiz olasi degisiklikler hariç tabii), alnimizda da vücudumuzun her yerinde de yaziyormus! Bunu zaten peygamberler bize müjdelemisti. Su da açik ki alninda bir gen sifresi yaziyor diye yan gelip yatip ve "inanç" meselesini de etrafa "bakin ben ne kadar inani yorum" diye caka satarak geçirmek aptalliktan baska bir sey degildir. Ama isin acikli tarafi bazi insanlarin alninda, yani gen sifrelerinde APTAL yazmaktadir.

Aslinda KADER 'in icadi bir yönüyle IKINCI HAYAT meselesini de açikliyor. Bizden sonra baska bir ha yat yasamak için de dünyaya gelecek miyiz? Evet! Bilim bunu ispatladi! Ama durun, hemen size yeni bir ha yat müjdelemisim gibi heyecanlanmayin. Aslinda yaptigim budur. Yeni bir hayatin müjdesini veriyorum ama zaten o müjde ya da mucize çogunuzun evinde var. Bu ÇOCUKLARINIZ 'dir..

Çocuklarinizin tasidigi, yani sizin ve karsi cinsten olan esinizin bir karisimi olan gen haritasinda sizden

pek çok sey vardir. Hem fiziksel hem de RUHSAL yönleriniz o haritaya katki saglamistir Evet öldükten sonra yasarsiniz ÇOCUKLARINIZIN bedeninde.

Insanoglu evrimi, kötü genlerle iyi genlerin savasi seklinde geçiyor.

Ve kurtulus günü IYILERIN kesin zaferi kazandigi gündür.

Filozoflar her dönemde insanlara kendilerince “dogru” fikirler söylemislerdir. Ve birbiriyle girtlak girtlaga kavga eden (belki kimi kisisel sürtüsmeler disinda), birbir öldürmek için evine, arabasina bomba koyan, kendi üzerine bomba döseyip kendini hiç tanimadigi kalabaliklarin ortasina atan, ya da bir Uçagi kaçirip on bin kisinin içinde bulundugu bir binayi kendisiyle birlikte yok etmek için kullanan FILOZOF ya da PEYGAMBER yoktur!

Belki bazi filozoflar uygulandiginda siddeti zorunlu kilacak seyler söylemis olabilirler. Ama bunlarin büyük bölümü tümüyle bir yanlis anlama sonucudur. Yani “egemen siniflari ortadan kaldirmaliyiz” diyen bir filozof, olsaolsa , insanlar arasinda herhangi bir sinifin o topluma “egemen” olmasina izin verilmemelidir, buna yol açacak yönetim biçimlerinden uzak durulmalidir, demek istiyor olabilir. Aksi takdirde o bir filozof olmaz. Deger direkt ve katiksiz bir siddeti tavsiye ediyorsa bir düsünür kimligiyle, affedilmez bir meslek suçu isliyor demektir. Ve herkes bilir ki herhangi bir meslege ihanet edersen seni o meslekten alikoyarlar... Hipokrat yeminini çigneyen birine uygar bir toplum bir daha doktorluk yaptirmaz.

Insanlar çok uzun süredir hep bir KURTULUS GÜNÜ kavraminin pesindedirler. Çünkü hepsi, bir seyden ya da birilerinden kurtulmak istemektedirler ve nerdeyse imkansiz görünen böyle bir kurtulus da MUCIZELERE baglanmistir. Insanlar götlerinden mucize uydurmaktan vazgeçtikleri gün gözlerinin önündeki binlerce mucizeyi görecekler.

Bir canlinin bir baska canliyi DOGURMASINDAN daha büyük ve saskinlik yaratacak mucize olabilir mi?

Ama insanoglu herhangi bir probleme simdiki zekasiyla çözüm bulamayinca “akliinermeyecegi” hikayeler uyduruyor.

— Peki nasil olmus bu?

— Iste orasina bizim aklimiz ermez.

Çagimizda bilgisizlik ya da yetersizlik;bazi “karma sik” konularin açiklanmasinda etkin rol oynamaktadir.

Bir soruyu cevaplayamamak bir cevap olamaz.

Iste elimizde, gözümüzün önünde, her türlü bilimsel yöntemle kanitlanabilecek bir icat var! Evet dogruymus! Kadere iman etmeliymisiz gerçekten!

Allah ve O’nun elçisi, bize bunu ilettiginde bir kismimiz hiç anlamamisti, geri kalanimiz da yanlis anlamisti.

Meger gen sifresiymis!

Yeryüzündeki hiçbir insanin sifresi digerine benzemiyor. Çünkü hepsi baska özel karisimlarin sonucu.

Hatta kardeslerinki bile birbirine tipatip benzemiyor. Çünkü zaten bastan benzersi bir yumurtayi benzersiz bir sperm döllüyor!

Iste Allah emsalsiz kullarini böyle yaratiyor.

Bunu yaparken de tüm canlilari kullaniyor...

Allah, yaratirken bizi kullaniyor.

— Niye koskoca kainatta birbirinin aynasi iki insan yok?

— Çok basit. Çünkü herkesin gen haritasi ve sifresi. kendine özel.

Insanlar bu gen sifresine fil olurlarsa iste bu “kaderine razi olmak ”tir. Senin gen sifren dogustan müzige yatkin olabilir ama sen bu konuda hayvan gibi çalismazsan senden hiçbir sey olmaz! Kadere iman etmek demek böyle bir gen haritasinin varligina inanmak ve hatta iste simdi yaptigimiz gibi bu sifreyi çözmektir.

Çok yetenekli bombalar yaparken fazla vakit kaybettik dostlarim.

Eger bir dünyada askeri hava teknolojisi sivillerinki nin önündeyse O, dünya Kurtulus gününü hep ileri bir tarihe erteliyor demektir,

Bize cennette bulundugu söylenen HER SEYIN ham maddesi dünyadadir. Dünyada olmayan hiçbir güzellik vaat edilmiyor bize Cennet adi altinda.

Dünya zaten halihazirda bazi fani kullar için cennet tir. Asil mesele bir gün herkes için cennet olup olmaya cagidir. Bir gün olabilir. Herkes GEN ZINCIRINE layikiyla katkida bulunursa, ki bunun yolu baba ya da an ne olmadan önce mümkünse “kötü” genlerden kurtulmaktir. Yani daha “iyi” bir insan olmaya çalismaktir.

Bu, açik bir sekilde cennetin bu dünyada oldugunun ispatidir.

Kurtulus gününde siz de torununuzun torununun torununu gen haritasinin bir kösesinde su ya da bu ölçüde (ki bu ölçü tamamen sizin hayati bizzat yasarken- ki performansinin baglidir) bir sekilde bulunacaksiniz.

Günümüzde de dedesinin adiyla anilan çocuklar var- din Mesela pek çok ünlü sanatçinin sonsuza kadar adi nin yasamasi demek, onun h5lg aramizda bir biçimde yasadigi anlamina gelin Dehalar için kullanilan ÖLÜM- SIZ tabiri sairane bir tanim degil bilimsel açidan da BIR GERÇEKTIR! Olaganüstü genleri olan insanlar uzun yasarlar! Bu yüzden Mozart’in yedi sülalesi Mozart sayesinde çok özel hayatlar yasamislardir ve yasayacaklardir.

Bugünü yasayan insanlarin hep gelecek nesillerle ilgili kaygi tasimasinin baska türlü açiklamasini yapmak zordur.

Iyi bir çocuk BABANIN DA ANNENIN DE ömrünü uzatir! Yazik ki kötü bir çocuk da öyledir.. Ama bir tek farkla uzun ve mutsuz bir hayat olur bu. “iyi çocuk”, iyi genlerin haritanin çogunlugunu teskil ettigi çocuktur herhalde. Demek ki “iyi çocuk” yapabilmek için o bünyeye mümkün oldugu kadar “iyi” genleri devretmek gerekir. Devraldigimizdan daha az siddet, devraldigimizdan daha çok sevgi geni verelim çocuklarimiza.

Insan yasadigi hayati kaderine razi olarak geçirmemisse; bir çocuk ürettigi güne dek, dogdugu zamandan çok daha iyi duruma getirmistir kendi gen haritasini. Dolayisiyla da çocuk daha iyi ve güzel olur.

Bu söyledigim kimi fasist teorileri çagristiriyor olabilir.

Fasizm bu anlattigimi (gen zincirini) binleri kendi istedikleri gibi "kurgulamaya" kalkarsa baslar! Bu risk de zaten her bilimsel gelisme ya da atilim için geçerlidir.

Gen sifrenize fit olmayin.

Onu degistirin!

Beynimizi gelistirdikçe kaderimiz de degisir. Insan beynini ve yüregini iyi kullanirsa bünyesindeki siddet genlerini etkisiz hale getirebilir. Iste zaten EVRIM teorisi bundan ibarettir.

Evet biz bir zamanlar hayvandik. Bazilarimiz hM öyle. Ama çok sükür degistirme ve degisebilme yetenegimiz de saldi gen sifremizin içinde!

Insanin genlerindeki siddet "vahsi" dedigimiz bir hayvanin bünyesindekinden daha korkunç sonuçlar dogurmaktadir. Aslinda buradan bakinca hayvandan gelme tezi tartismali oluyor. Hayvana gitme tezi ortaya çikiyor.

Vahsi hayvanlar sadece beslenmek için baska canlilari öldürürler. Benim de önerim bu. Bir vahsi hayvan kadar insan olalim yeten Sadece beslenmek için öldürelim baliklari, büyük ve küçük bas hayvanlari.

Maalesef su anda buna fit olacak durumdayim. Bir gün insanoglu beslenme aliskanligini degistirip bu hayvan kiyimina da bir son verebilir umudunu da tasiyorum.

Çünkü Tanri, hepimizin bir parçasini teskil ettigi MUTLAK AKIL bize bunu emrediyor! Tanri bize OKU

diyor ya, aslinda DEGIS diyor! ALLAH'IN ADIYLA DEGIS! IYIYE GÜZELE DOGRU DEGIS!

Bütün kutsal kitaplardan çikan ortak sonuç bizim genel durumumuzu begenmedigi ve degismemiz gerektigi. O zaman bu emri yerine getirelim.

Evet Allah'in sevgili kullari olan saygideger pek çok bilim adaminin çalismalari sonucu KADERIMIZI kesfettik.

SIMDI SIRA ONU DEGISTIRMEKTE!..

Agustos 2002 Çesme

devrimler, karsi devrimler,

isyanlar üzerine içinde gerçek payi bulunansakalamalar !

Mao'nun dedigi gibi "Yol her zaman beklediginizden uzun sürer." Mao'nun bu sözü uzun yürüyüs sirasinda dönmek isteyen bir grup köylüyü ikna etmek için söyledigi biliniyor Bu olayda dört köylünün

“yahu bu yol da amma uzadi” dedikleri sirada, geri kalan sekiz bin köylünün ise Mao’yla yapilacak toplanti baslama dan hemen önce öldürüldügü saniliyor.

Ancak sosyalist devrimler tarihindeVoytung (ÇincedeDaha fazla Yürümek Istemeyenler anlaminda kullanilan bir deyim) adiyla anilan bu olay, tarihçi Huan Zey Sang tarafindan söyle anlatiliyor (bu arada Sang ’in Mao’ya kültür devrimi fikrini ilk asilayan kisi oldugu birçok kaynakta yazilidir... Isiniz yoksa bakiniz Çin’in kirsal kesimindeki bir çok sapa kütüphanedeki eskipüskü kitaplar bölümü):

“Büyü önder köylülerin karsisinda, bir büyük önderin nasil durmasi gerekiyorsa öyle durdu. Bu durusu evinde ayna karsisinda yillarca çalismisti. Basi dik, gömleklerinin tüm dügmeleri boyna kadar kapali, gözler çekik ve saçlar islak görünüm verecek bir maddeyle geriye dogru taranmis ve eller arkadan baglanarak karizmatik durus tamamlanmis... Ve ancak çok yaklasildiginda duyulabilecek bir tonda konusmasina basladi:

— Demek dönmek istiyorsunuz?

Bütün köylüler hep bir agizdan:

—Hö ?.. dediler. Önderi duymamislardi. Mao bogazini mikrofonda hiç de hos durmayan bir ses çikararak temizledi. Bir büyük önder bogazindaki balgami nasil yutuyorsa aynen öyle yutkundu ve gür bir sesle konustu:

— Demek aramizda daha fazla yürümek istemeyenler var. Demek ki aramizda bu davanin daha ilk adiminda mücadeleye zarar vermek için, eklem yerle rinde hissettigi küçük burjuva bir yorgunlugu sinif kavgasinin önüne koymak isteyenler var...

Bu sirada köylülerin ve özellikle araya karismis aydinlarin büyük bölümü çoktan kursuna dizilmislerdi. Ve onlarin hayattaki en büyük kayiplari Büyük Önderin konusmasinin tamamim dinleyememis olmalaridir Çünkü Baskan Mao bu tarihi konusmasini su ün ili cümleyle bitirdi:

— Arkadaslar unutmayiniz ki, yol her zaman beklediginizden uzun sürer!

Bu cümle ayni saniye için bir alkis tufani kopma sina neden oldu. Önderini alkislayan kalabalik arasindaki Çinlilerin gözleri, coskuyla güldüklerinden olacak tam bir çizgi halini almisti. Hiçbir Çinli hiçbir zaman bu kadar çekik gözlü olmamisti.”

Evet Tarihçi Huan Zey Sang olayi böylesine siirsel bir dille anlatiyor. Bu arada Sang, kültür devrimi sirasinda öldürülen aydinlardan birisidir. Zira bir toplantida Mao’nun sözünü kestigi ve kestigi parçayi kaybettigi söyleniyor.

Biliniyor ki büyük kalkismalarin hemen tamami uzun bir yürüyüsle baslamistir. Gandi, tuz için yürümüstür ve susuzluktan hakikaten büyük sikinti çekmistir- Mao, uzun bir yürüyüse çikmis ve o sirada kül türle ilgili ne varsa ortadan kaldirmayi kararlastirmis tir. Fidel Kastro, bugün bile her pazar Havana sahille rinde yürüyüs yapmaktadir. Bir tek Lenin yürümemis Ur ama ondan sonra iktidari eline geçiren Stalin, almis yürümüstür.

Demek ki asagi yukari her devrim bir yürüyüsle baslamis ya da bitmistir. (Bakiniz, Çavuseskularin idam mangasinin önündeki agir tempolu yürüyüsleri) Ancak bu yürüyüslerde olusan konvoyun arka siralarinda

yer almak durumunda kalan birçok ir niçin yürüdügünü bilmedikleri ortaya çikmistir Birçogunun “nereye gidiyorlan bu kalabalik, ben de takilayim bari” cümlesinden daha derin bir teorik donanima sahip olmadiklari bir gerçektir.

Örnegin Gandi’nin dört bin sira gerisinden yürü yen iki Hintlinin arasinda geçen su konusma bu gerçegi vurgulamaktadir:

—Ssst birader nereye gidiyoruz.

— Vallahi hizadiyarlor ama tam bilmiyorum.

— Ne tuzu ya?

— Kaya tuzu herhalde.

— Yani kaya tuzu için mi ben dört gündür yürüyorum ve ayakkabimin çivisi on iki gündür ayagimdaki delige giripgirip çikiyor? Ben dönüyorum kardesim.

Bu nedenle bir devrim yürüyüsüne katilacaklarin mümkün mertebe öncüler arasina katilip siranin önünde bir yer bulmalari gerekmektedir. Öte yandan diyelim ki Gandi’ye yakin saflarda yürüyenlerin arkadakilere nazaran daha fazla yasama sansi olmaktadir. Çünkü onlar önderin yakin adamlari sanilacaklari için öldürülmelerinin gereginden fazla tepki doguracagi düsünülür.

Öncüler daha cesur takilirlar ama öldürülme olasiliklari en az olanlardir.

— Devrimler ve toplu kalkismalarla ilgili bir baska özellik Fransiz ihtilalinde göze çarpmaktadir Bilindigi gibi Fransiz ihtilalinin öncüleri küçük burjuvalardir ve köylüler tarafindantufaya getirilmislerdir.. Fransiz ihtilaline Fransa disindankatilinmasina Fransizlar izin vermemislerdir, oysa Ispanya iç Savasinda durum bu nun tam tersidir. Birçok komsu veya komsu olmayan ülkeden devrimciler serbestçe bu iç savasa katilabilmislerdir. Baslangiçta dil konusunda kimi çikintilar yasayan bu turist statüsündeki devrimdiler için pratik sözlükler bile hazirlanmistir. “Teslim ol” “Silahimi geri ver” veya “Bu tuvaleti kim bombaladi kardesim, nereye iseyecegiz?” gibi günlük hayatta çok kullanacaklari cümleler daha havalarindayken kendilerine Ögretilmistir.

Bu iki kalkisma arasindaki temel ayirt edici, milliyetçilik faktörüdür. Fransiz devriminin milliyetçilik fikrini dünyaya asilamis olmasiyla, Fransizlarin kendi devrimlerine hiçbir yabancinin katilmasina izin ver memeleri birbirinden ayri düsünülemeyecek iki olgudur. Oysa Ispanyollar kendi aralarindaki savasa baskalarinin da katilmasina izin vererek enternasyonalizm düsüncesine büyük katki yapmislardir.

Dünyadaki tüm devrimlerin ortak yani önce kavga çikarip ardindan sürekli baris istemeye baslamalaridir.

Baris için savas kavraminin en çeliskili asamasi savasin baslatildigi andir. Çünkü ilk kursun sikilmalari önce o adi konmus bir savas henüz yoktur. Ama bir kutsal kitapta yazilmasi gerektigi gibi: Çünkü baris sözcügü

savas’in kaburga kemiginden yaratilmistir.

Bütün savaslar baris için yapilmaktadir. Oysa sag hakli bir baris için yapilmasi gereken tek sey savasmamaktir.

“Teröristle pazarlik yapilmaz” cümlesi terörizm olgusundan çok daha eskidir. Ne ilginçtir ki en çok da serbest pazar ekonomisinin uygulandigi ülkelerde teröristle pazarlik yapilmaz. Tabii teröristle, terörist olarak algilandigi dönemde pazarlik yapilmaz. Nitekim yillarca terörün basi olarak adlandirilanYaser Arafat, bir süre sonra bütün pazarlik masalarinin aranan simasi haline gelmistir. Yani Arafat ki dudaklari su an dada gözümün önündedir, daha önce kaçirdigi uçaga sonradan yetismistir!

Adina isyan, devrim ya da kalkisma, ne derseniz deyiniz, hepsinde sinirli ve stresli bir kalabalik vardir.

Herkes sürekli bagirdigi için hiçbir sey anlasilmaz.

Dolayisiyla bir anlasma ortami kendiliginden orta dan kalkmistir. Örnegin Alman Komünist partisinin mitinglerine katilirim çok az olmasinin nedeni bu gürültü sorunudur. Alman isçiler dogal olarak hep bir agizdan Almanca bagirdiklari için çekilmez bir koro olusmustur. Bütün dünya halklari sunu bilirler ki Almanca yüksek sesle konusulacak bir dil degildir, insani duyma yetisinden sogutacak kadar iticidir... Sirf bu yüzden ilk komünist partisi Almanya’da kuruldugu veKarlMarks bir Alman oldugu halde Almanya’da asla devrim olmamistir. Öte yandanRusçada sadece bagirildigi zaman bir dilmis gibi durdugu için Ekim Devrimi yapilabilmistir.

Ekim devrimi hangi ayda yapilmistir sorusu birembesil için bile kolayca yanit üretilebilecek bir sorudur: Ekim ayinda! Evet ama asil sorulmasi gereken soru neden ekim ayi oldugudur. Sebebi aslinda açiktir.

Ekim ayi Rusya’nin son sansidir zira kasim dedin mi kar baslar. Bir devrim için en uygun hava kosulu ne çok sicak ne de çok soguk bir havadir. Hatta belki biraz serince bir hava tercih edilebilir zira asilerin gevsemesini önleyecek, onlari diri tutacak sogukça bir esin tinin mücadeleye katkisi vardir.

Bütün isyanlarin bir diger ortak özelligi ise mazlumlarin zalimlerin keyfini kaçirmak için ellerinden geleni yapmalaridir. Fransiz ihtilalinde henüz jakuzinin icat edilmemis olmasi keyfiyeti ortada dururken ve kraliçenin birkaç köylüyü seçip törenle pasta yeme yollu çare arayislari sürerken, köylülerin kapiyi kirip içeri girmeleri aristokratlarin keyfini kaçirmistir. Hele iri kiyim bir köylünün, KontDöBilyancu ’ nün perukasini kafasindan sökerken sag elini kullanmasi bardagi tasiran son damla olmustur Asiler bu ihtilalden hiçbir zaman hoslanmamislardir. Zaten hiçbir gürültülü kalabaliktan hoslanmaz.

Mesela Rus Çari, ki baska hiçbir ülkenin Çari yoktur, kesinlikle ekim devrimine karsi çikmis, büyük tepki alinca hiç olmazsa devrimi bir sonraki yilin ekin ertelemek için elinden geleni yapmistir. Zaten ülkeyi terkederken Rus Çariçesinin, ki baska hiçbir ülkede Çariçe de yoktur, hayatinda ilk ve çok sükür ki son bir baskasinin görebilecegi sekilde tükürmesinin nedeni bu hosnutsuzluktur.

Mazlumlar zalimleri komik duruma düsürmek isterler. Çünkü kendi onurlarini tedavi etmenin tek yolu budur. Mazlumlar hiçbir zaman hiçbir konuda olmamislardir. intikam sözcügü mazlumlar için yapilmistir.

Asiler düello yaparlar.

Köylüler hakli, asiler ise güzeldirler.

Ezilenlerle ezenler arasindaki en büyük fark, ezilenlerin daha çok akraba evliligi yapmis olmalaridir.

Firavunlar arasinda yapilan kardes evliliklerini bir yana birakirsak tabii.

Ezilenler hakli, ezenler zekidir.

Bir devrimde iki tarafin da en tahammül edemedigi suç Ihanettir. Yani bir savasta en agir isi hainler yaparlar. Çünkü bir kismi vatana bir kismi da davaya ihanet ederler. Hangisinin daha mesakkatli oldugu konusunda degisik görüsler vardir Bir görüse göre vatana ihanet daha riskli ama daha avantajlidir. Çünkü

vatan hainlerini de seven bir grup bulunabilir. Oysa davaya ihanet eden zaten daha önce vatana da ihanet etmistir. Onlari kimse sevmez.

Vatana ihanet edenler bir kere, davaya ihanet edenler iki kere öldürülürler.

Oportünizm, karsi tarafi da dinleyelim canim ne var yani, duygusunun paçayi kurtarmak amaciyla kullanilmasidir. Radikal isimli bir gazeteyi oportünistlerin çikardigi ülkelerde, bu sözcük çok daha degisik bir anlam kazanir. Çünkü bu tip bir ülkede siyasi akimlar o kadar saga kaymislardir ki, sagda oturacak yer kalmamisken soldaki birkaç sira tümüyle bostur.

Solcular gazete alir, sagcilar ise gazete çikarirlar.

Toparlayacak olursak bütün toplumlar, toplandiklarin yüz misli bir hizla bölündükleri için dünya tarihi devrimler, karsi devrimler, ihtilaller, darbeler ve isyanlarla doludur. Bütün bunlari özetleyecekanektod Fransa'da bir boks maçini izleyen saf bir vatandasin yanindakiyle yaptigi su konusmada gizlidir:

— Bakar misin? Bunlarin ikisi de Fransiz degil mi?

— Evet.

— Peki niçin kavga ediyorlar o zaman?

artik seninle duramam...

Bu vapur hangi karsidan hangi karsiya gider diye düsünüyordum. Hakkari'den Ankara'ya tasinmis, oradan da Istanbul'a savrulan zihnime sigmiyordu bu "karsi" lafi. Istanbul'da kim kime niçin karsi konusu bir tarafa, cografi olarak herkesin karsi kiyiya "karsi" dedigi (savaslarda iki tarafin da birbirine düsman demesi gibi) bu sehrin rutubetiyle ilk tanisma anini yasadigim için hangi karsidan hangi karsiya gittigimi bilmiyordum. Az önce merdivenlerini, dublaji kaymis bir Yesilçam filminin, yirmi dakika sonra meshur bir türkücü olacak basrol oyuncusu gibi indigim Haydarpasa, beni martilarin arkadasi bir vapura teslim etti, bin dokuz yüz seksen bes yilinin yazdan kalma alacakli, nefis günesli bir gününde.

Az önceki arabesk filmi bitirmis, sahane bir romanin içindeydim artik... "Merhaba Istanbul" dedim romanin karizmatik kahramanin agzindan. Ve dilimin kayganligina nicedir yuva yapmis bir sarkiyi mirildaniyordum:

"Aglama bebek aglama sen de,

aci sende hasret sende.. Yagmur gibi"

AllahAllah , bu çiseleyen yagmurun az önce her seye egemen olan günesten haberi yok mu? Demek bu sehir için geyik muhabbeti köseleri dekor olmus "havasina, parasina, karisina güvenme..." lafi bosa söylenmemis.

Vapur, dünyayi kurtarmak için sadece on. saniyesi kalmisçasina aceleyle, yanasmasini tamamlamadan kendini betona atan yüzlerce insani indirirken beni içeride unuttu. Ben son durakta inecegini iyice bellemis, baska alternatif düsünmeyen saf yolcusu vapurun. Tenha bir sekilde indim, dünyayi kurtarmak bana düsmez diye düsünüyordum. Adres Osmanli Divani gibiydi: Sancaktar Hayrettin Pasa mahallesi, Müsir Süleyman Pasa sokak, Koca Mustafa Pasa! Pasapasa bindim, numarasini önceden ezberimin en itinali kösesi ne yazdigim belediye otobüsüne,..

“Yagmur gibi gözlerinden akan yas niye...

Bu suskunluk bu durgunluk yilginlik...”

AffedersinizSamatya duragi burasi mi? Tesekkür ederim.

Bir ögrenci evinin en derin uykulu saatinde çaldim dairenin zilini. Dört kere basildiginda ancak bir kez ses çikaran zil bana Mahmut’u getirdi. (Daha dogrusu Mahmut’un uyanmis bölümünü ki bünyesinin pek azim kapliyordu.)

— Affedersiniz acaba Muhsin var mi?

— Var kardesim var yenisine lüzum yok almiyoruz...

— Yok ben kendisinin hemserisiyim de.Beni Istanbul’da yuva sahibi yapacagini söylemisti. Zira benim kalacak baska bir yerim yok da…

— Ha sen Yilmaz misin? Komikmissin sen öyle mi?

— Evet ama sen simdi böyle söyledin diye sana esprili bir cevap verecek kadar yirtik degilim. Bu yüzden ilerde siir de yazmayi düsünüyorum.

— Iyi.. Hos geldin.

— Iyi... Hos bulduk...

Iste Istanbul’da ilk girdigim kapi buydu, bin dokuz yüz seksenbes yilinin günesine güvenilmez bir eylül günü...

“Disardamevsim baharmis, gezip dolasanlarvarrmis ,

günler su gibi akarmis, geçmiyor günler geçmiyor..”

Kaçmak istiyordum hemen Ankara’ya, bana o sira yatay görünen simdi anliyorum ki fazlasiyla dikey bir geçis yapmak istiyordum ITÜ Insaat’tan Ankara’daki herhangi bir insaata... Ama ögrenci derneginin kurulusuna bizzat katilmistim ve diger devrimci arkadaslara karsi bir sorumlulugum, özerk demokratik üniversite mücadelesinde de bir göreyim vardi... Bütün bunlarin disinda gamzelerine yuva yapmak istedigim ama bir türlü sigamadigim bir de sevgilim... Ilk sevisme için sabahin yedisinde okulda bulusup KocaMustafapasa’ya iki otobüs degistirerek geldigim. Ve seksten bu kadar uzak, aska bu kadar yakin bir sevismeyi ilk ve son kez yasadigim.

“Maviyemaviye çalar gözlerin...

Itten aç yilandan çiplak gelip durmussam kapina...